

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 3/2023

Březen 2023

O užitečnosti postu

Postit se není úkolem andělů; ani však s druhé strany to není úkolem těch lidí, kteří jen svému břichu slouží; je to záležitost našeho středního postavení, v němž žijeme odloučení od nevěřících, toužíce po spojení s anděly. Ještě jsme nedošli, jdeme již však; ještě se tam neradujeme, avšak již zde touhou vzdycháme.

Co tedy vlastně nám prospěje, že se poněkud zdržujeme jídla a tělesného veselí? - Tělo táhne k zemi, mysl nahoru míří; láska ji uchvacuje, avšak přítěž ji v letu zpomaluje. O té věci mluví Písmo takto: Ne-

boť tělo, jež rozkladu podléhá, zatěžuje duši, a přebývání pozemské sráží mysl, mnoho věcí zamýšlející (Mdr 9; 15). Jestliže tedy tělo k zemi směřující jest duši přítěží a nákladem, jenž jí překáží, kdykoli se chce rozlétnouti, čím více kdo potěšení nalézá ve vyšší části svého života, tím více se sebe shazuje z pozemského svého nákladu. Hle, co je důvodem našich postů.

Ať se vám to tedy nezdá věcí bezvýznamnou či zbytečnou - aby si snad někdo, zachovávaje to pouze proto, že takový je zvyk v Církvi, u sebe nemyslí a neřekl si, či aby nepopřál sluchu pokušiteli uvnitř našeptávajícímu:

Jaký to má smysl, že se postíš? Olupuješ svou duši, nedáváš jí, co jí těší, sám sobě bolest způsobuješ, jsi sobě samému trapičem a mučitelem. Bohu tedy že se líbí, jestliže ty se mučíš? Pak tedy je ukrutníkem, raduje-li se z tvých muk. Takovému pokušiteli dej odpověď: Sužuji se jedině proto, aby on mě ušetřil; trestám se, aby mi on byl nápomocen, abych našel zalíbení v očích jeho, abych se radoval ze slasti jeho. Vždyť i obětní zvíře podstupuje muka, má-li býti na oltář položeno. Alespoň bude moje tělo méně tížiti mou duši. A takovému zlému

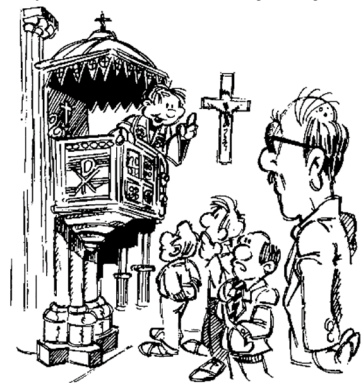
odrad'ovateli, otroku vlastního břicha, odpověz tímto podobenstvím a řekni mu: Kdybys třeba seděl na nějakém zvířeti, kdybys jel na koni, který by tě, když tě tak nese, byl s to shoditi, neníliž pravda, že bys mu v jeho bujnosti umenšil dávku krmiva, abys mohl bezpečně svou cestu vykonati, a že bys ho hleděl zkrotiti hladem, když to nejde uzdou? - A takovým mým dobytčetem je moje tělo; konám cestu do Jerusalema a často mě zvládne a pokouší se mne s cesty sraziti; cestou pak mou je Kristus; nebudu tedy tak bujně vyhazujícího zkrušovati postem? To-li kdo pochopí, potom si to i vlastní zkušeností dokáže, jak užitečnou věcí jest půst. Cožpak toto tělo, jež nyní pokořujeme, bez přestání bude pokořováno? Dokud ještě dočasně kolísá, dokud je tíží jeho smrtelný stav, má svoje zřejmé, naši myslí nebezpečné záchvaty bujnosti. Prozatím totiž jest naše tělo ještě podrobena rozkladu, prozatím ještě nevstalo z mrtvých; neboť nebude takovým navždy; nemá ještě onen stav, jenž je vlastní nebeskému obcování; dosud jsme se totiž nestali rovnými andělům Božím.

(sv. Augustin)

Soudíte kněze? Pamatujte na to, že...

Jak rychle a snadno soudíme kněze! Očekáváme od nich, že neudělají ani jednu chybičku, ale i kněží jsou jen lidé. Nelíbí se nám, když kněz káže příliš dlouho

nebo příliš krátce, když se málo věnuje dětem nebo mladým ve farnosti, když se na nás neusměje nebo neodpovídá nám tak, jak bychom si přáli, když je na zpovědi příliš jemný, nebo naopak příliš přísný... Jsou desítky věcí, které kněžím vyčítáme. Když příště budete soudit nějakého kněze vzpomeňte si prosím na to, že:

Kněz není ženatý a ani nebude mít vlastní rodinu. Žádná žena, žádné děti. Jeho rodinou jsou jeho farníci. Je duchovním otcem pro farnost, ve které slouží. Jeho budoucnost je v každo-

denním slavení Eucharistie, zpovídání, pomazávání nemocných a ve službě těm, kteří k němu přicházejí s prosbou o pomoc.

Kněz může sloužit ve farnosti asi pět až sedm let. Potom může být přeložen do jiné farnosti nebo mu může být přidělen jiný úkol v Církvi.

Možná vás překvapí, že ty peníze, které dáváte Církvi nejsou pro kněze. Plat, který dostávají je minimální a vystačí na pokrytí základních výdajů, na stravu, oblečení. Zatímco my pracujeme na pevně stanovený počet hodin se dvěma volnými dny v týdnu, od kněží se očekává, že budou v pohotovosti 24 hodin denně, 7 dní v týdnu! Proto se nezlobte, pokud vám neodpovídají, když je potřebujete. Jsou to lidé se stejnou křehkostí jako my.

Slyšíte-li někoho říkat o konkrétním knězi něco špatného, napomeňte ho. Pamatujte, že kněží jsou sami a občas potřebují společnost. Věnujte pozornost jejich emocionálním, fyzickým a duševním potřebám. V případě potřeby je doprovázejte, podejte jim pomocnou ruku.

Není snadné vstát a jít sám ve 2 nebo 3 hodiny ráno, kdy kněze v naléhavém případě zavolají například kvůli zaopatření umírajícího. Pokud k nim v tak pozdní hodinu někdo přijde prosit o pomoc, musí vstát z hlubokého spánku a posloužit. A ráno se od nich očekává, že budou sloužit mši svatou. A přitom sami obvykle nemají nikoho, kdo by tu byl pro ně když onemocní nebo potřebují pomoc. Přesto všechno jsou povinni plnit své povinnosti. Protože pokud to nebudou dělat oni – tak kdo potom? Kněží jsou mostem, který spojuje nebe se zemí.

Vzpomeňte si proto na jejich narozeniny, výročí svěcení a důležité události v jejich životě. Oslavujte s nimi, plačte s nimi. Nabídněte jim rameno, o které se mohou opřít. Pokud padnou, nesud'te je a ani nekritizujte. Pomozte jim na jejich cestě životem. Neurazte se, pokud nesplní vaše očekávání. Žádný kněz není dokonalý.

Pečujte tedy o své kněze. A pamatujte v modlitbě na ty, kteří vás křtili, biřmovali, oddali a sloužili vám ve vašich farnostech. I na ty, kteří slouží mše svaté na vaše úmysly a modlí se za vás.

Nezapomeňte na to, že bez kněží se do nebe nedostaneme. Jedině kněz nás může zpovídat. Jedině kněz dokáže proměnit chléb a víno v tělo a krev Kristovu. Pokud na zemi nebudou kněží, nastane zde peklo. Proč? Odpověď je jednoduchá – bez zpovědi a mše svaté bychom byli odsouzeni k zatracení.

At' Bůh požehná všechny naše kněze a Přeblahoslavená Panna Maria at' jim vyprosí u Všemohoucího Boha hojně milosti!

(Slovenský dohovor za rodinu)

Žena je sluncem

Pius XII.

Úryvek z proslovu k novomanželům ze dne 11. března 1942.

Písmo svaté říká: „Půvab pilné ženy obveseluje muže, a její ukázněnost osvěžuje údy jeho. Dar Boží je žena rozumná a mlčenlivá; není čím zaplatit duši ukázněnou. Půvab nad půvab je žena svatá a stydlivá; není čím vyvážit duši zdrženlivou. Jako slunce vycházející světu na výšinách Božích, tak je krása dobré ženy ozdobou jejího domu“ [Sir 26, 16-21].

Manželka a matka je skutečně sluncem rodiny. Je jejím sluncem svou ušlechtilostí a oddaností, svou stálou ochotou, prozíravou bdělostí a laskavostí ve všem, co se týká štěstí jejího manžela a jejích dětí. Šíří světlo a teplo; a říká-li se, že se manželství zdárně rozvíjí, když oba manželé, kteří do něj vstoupili, usilují o to, aby učinili šťastným nikoli sebe, nýbrž druhého, pak tento ušlechtilý sklon a úmysl, ačkoli se týká obou, je především ctností ženy, jež se rodí s mateřským citem a s moudrostí srdce: moudrostí, která, dostává-li se jí hořkosti, nechce dávat nic než radost; dostává-li se jí ponížení, nechce dávat nic než důstojnost a úctu; jako slunce, které svým svítáním rozjasňuje zamračené ráno a při západu osvěcuje zlatavými paprsky mraky.

Žena je sluncem rodiny svým jasným pohledem a vřelostí svých slov; pohledem a slovy, jež něžně pronikají do duše, ohýbají ji, zjemňují a pozdvihují z vřavy vášní a navracejí muži radost a potěšení z rodinného rozhovoru po dlouhém dni nepřetržité a někdy namáhavé práce v zaměstnání nebo na poli či v náročném obchodě nebo průmyslu. Její oči a její rty vrhají světlo a tón, které jednomu v záblesku skrývají tisíce paprsků, tisíce citů v jednom zvuku. Jsou to záblesky

a zvuky, které tryskají z matčina srdce, tryskají a oživují ráj dětství a vždy vyzařují dobrotu a laskavost, i když napomínají nebo kárají, neboť mladé duše, čím jistěji se cítí, tím důvěrněji a hlouběji přijímají zásady lásky.

Žena je sluncem rodiny svou upřímnou přirozeností, důstojnou prostotou a křesťanskými a ctnostnými způsoby, a to jak svou soustředěností a čestností ducha, tak i nenápadným souladem držení těla a oděvu, účesu a vystupování, které je zároveň zdrženlivé i vřelé. Něžné city, ladný výraz tváře, bezelstné mlčení a úsměv, ochotné přikývnutí hlavy jí dodávají půvab vybraného, a přesto prostého květu, který otevírá korunu, aby přijal a odrazil barvy slunce. Ach, kdybyste jen věděli, jak hluboké city náklonnosti a vděčnosti takový obraz manželky a matky vzbuzuje a vtiskuje do srdcí otce rodiny a dětí! Ó andělé, kteří strážíte jejich domovy a nasloucháte jejich modlitbám, naplňte nebeskými vůněmi tento domov křesťanského štěstí!

Co se však stane, když bude rodina o toto slunce ochuzena? Co se stane, když manželka neustále, na každém kroku, i v těch nejdůvěrnějších vztazích, dává najevo, kolik obětí jí stojí manželský život? Kde je její láskyplná něha, když přílišná přisnost ve výchově, nezřízená vznětlivost a zlostný chlad v pohledech i slovech dusí v dětech radost a připravují je o šťastnou útěchu, kterou měly u své matky nacházet; když nedělá nic jiného, než že smutkem a trpkými slovy, nářky a výčitkami narušuje důvěrné soužití v rodinném ovzduší?

Kde je ušlechtilost a něžná láska, když místo aby s přirozenou a rozvážnou prostotou vytvářela v domově ovzduší přívětivého pokoje, zaujímá postoj neklidné, nervózní a náročné ženy ve vleku módy? Šíří tak laskavou a životodárnou sluneční zář, nebo spíše mrazí rodinnou zahradu ledovým severním větrem?

Překvapí snad někoho, že se muž, který v takovém domově nenachází nic, co by ho přitahovalo, udržovalo a utěšovalo, zdržuje od něj co nejdál, což zároveň vede k odcizení manželky a matky;

pokud ovšem nebylo příčinou všeho spíše prve odcizení manželky? A tak oba, vystavující se vážnému duchovnímu nebezpečí a ke škodě rodinného pouta, hledají jinde to, co jim jejich vlastní domov neposkytuje. Za těchto okolností trpí bezpochyby nejvíce děti!

Takový je, drahé ženy, rozsah vaší odpovědnosti za svornost a štěstí rodiny. Jestliže je na manželovi a jeho úsilí zabezpečit domovu patričné hmotné podmínky, pak na vás a vaši péči závisí jeho pohodlí a zajištění poklidného života vás obou. Jedná se nejen o vaši přirozenou roli, nýbrž i náboženskou povinnost, naplňování křesťanských ctností, jejichž působením a zásluhami rostete v lásce a milosti Boží.

(podle TD)

Spravedlnost a rovnost

Dva základní omyly komunismu i historického liberalismu v ženské otázce jsou:

1. ženy až do novověku nikdy nebyly emancipovány, protože je mnohé důvody – zejména náboženství – držely v nevolnictví;
2. rovnost znamená právo ženy vykonávat mužskou práci.

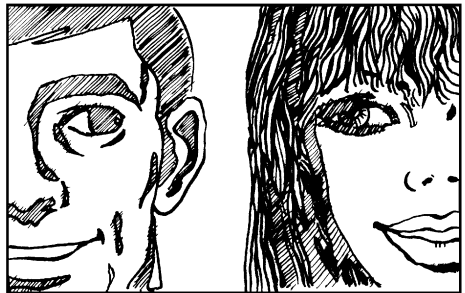
Není pravda, že ženy se začaly emancipovat v moderní době a že jejich emancipace byla přímo úměrná poklesu vlivu náboženství. Podřízenost žen začala v 17. století s rozpadem křesťanství a nabyla své podoby v době průmyslové revoluce. Za křesťanské civilizace se ženy těšily právům, výsadám, poctám a důstojnosti, které později pohltil věk strojů. Nikdo tuto falešnou představu nerozptýlil lépe než Mary Beardová ve svém vědeckém díle *Woman as Force in History* (Žena jako síla v dějinách). Poukázala na to, že ve středověku z osmdesáti pěti cechů v Anglii mělo dvaasedmdesát z nich jako rovnocenné členky i ženy – a to i v takových profesích, jako jsou holičství a námořnictví. Pravděpodobně jim byly přístupné za úplně stejných podmínek jako mužům, protože jedním z pravidel cechů bylo, že sestry ani bratři se nesmí zapojovat do neuspořádaných nebo sporných debat. V Paříži bylo patnáct cechů vyhrazeno výlučně pro ženy, zatímco osmdesát pařížských cechů bylo smíšeno. Nic není dále od pravdy než přesvědčení, že to až naše moderní doba dokázala ocenit přínos ženy v různých povoláních. Záznamy z těchto křesťanských dob uvádějí jména tisíců a tisíců

žen, které ovlivnily společnost a jejichž jména jsou dnes zapsána v katalogu svatých – jen Kateřina Sienská zanechala jedenáct velkých svazků svých spisů. Až do 17. století se v Anglii ženy věnovaly podnikání, a to možná ještě více než dnes; ve skutečnosti podnikalo tolik žen, že zákon stanovil, že manželé neodpovídají za jejich dluhy. V letech 1553 – 1640 deset procent vydavatelské činnosti v Anglii vykonávaly ženy. Jelikož se v domácnostech tkalo, vařilo a pralo, odhaduje se, že ženy v předindustriálních časech vyráběly polovinu zboží potřebného pro společnost. Ve středověku byly ženy stejně vzdělané jako muži a teprve v 17. století jim bylo zakázáno vzdělávat se. Potom, v době průmyslové revoluce, byly všechny aktivity a svoboda žen omezeny, protože výrobní činnost převzaly stroje a muži se přesunuli do továren. Vzápětí přišla ztráta zákonných práv žen, která dosáhla své plnosti za Blackstonea, který prohlásil „občanskou smrt“ ženy v právu.

Jelikož tato znevýhodnění přetrvávala, žena pocítovala ztrátu své svobody, a to oprávněně, protože se cítila být mužem poškozena a okradena o svá zákonná práva. Upadla tak v omyl, protože se domnívala, že by se měla prohlašovat za rovnou muži, přičemž pozapomněla na to, že jistá nadřazenost jí patří už z důvodu její funkční odlišnosti od muže. Rovnost pak znamenala negativní zničení všech privilegií, které požívaly určité osoby nebo třídy, a pozitivně vnímanou absolutní a bezpodmínečnou rovnost pohlaví s muži. Tyto myšlenky byly zahrnuty do první rezoluce za rovnost pohlaví, která byla v roce 1848 přijata ve městě Seneca Falls ve státě New York: „Usnáší se, že žena je rovnocenná muži, Stvořitel ji za takovou určil a nejvyšší dobro lidstva vyžaduje, aby byla za takovou uznána.“

To nás přivádí k druhé chybě buržoazně-kapitalistické teorie žen, a to k nerozlišování mezi matematickou a proporcionální rovností. Matematická rovnost znamená přesnost odměňování – například, že dva muži, kteří pracují na stejné pozici ve stejné továrně, by měli dostat stejnou mzdu. Proporcionální rovnost znamená, že každý z nich by měl dostávat tuto mzdu podle své funkce. V rodině by se například rodiče měli starat o všechny děti, to však neznamená, že když šestnáctiletá Marie dostane večerní šaty s šerifovým lemem, rodiče by měli dát přesně to samé i sedmnáctiletému Janovi. Ženy ve snaze získat zpět některá práva a privilegia,

kteřá měly v křesťanské civilizaci, uvažovaly o rovnosti v matematických pojmech či v pojmech pohlaví. Jelikož se cítily být přemoženy netvorem zvaným muž, ztotožňovaly svobodu a rovnost s právem vykonávat mužskou práci. Všechny psychologické, sociální a jiné výhody, které byly vlastní ženám, se ignorovaly, dokud nesmysly buržoazní světa nedosáhly svého vrcholu v komunismu, ve kterém je žena plně emancipována ve chvíli, kdy jde pracovat do dolu. Výsledkem bylo, že napodobování muže a útěk ženy od mateřství vyústily v neurózy a psychózy, které dosáhly alarmujících rozměrů. Křesťanská civilizace nikdy nezdůrazňovala rovnost v matematickém smyslu, ale pouze v proporcionálním smyslu, protože rovnost, redukující ženu na ubohou napodobeninu muže, je nesprávná. Když se žena stává muži matematicky rovnou, muž jí už neuvolní místo v autobuse a ve výtahu si už nesmekne klobouk. (Nedávno v newyorském metru muž uvolnil ženě své místo a ona omdlela. Když se probírala, poděkovala mu a omdlel on.)

Moderní žena se zrovnoprávnila s mužem, ale nestala se šťastnou. Byla „emancipována“ jako kyvadlo, které bylo odstraněno z hodin a nyní se už nemůže volně houpat; nebo jako květ, který byl zbaven svých kořenů. Při snaze najít matematickou rovnost byla zmenšena hned dvakrát: stala se obětí muže a obětí stroje. Stala se obětí muže tím, že se stala jen nástrojem jeho rozkoše a sloužila jeho potřebám ve sterilní výměně egoismů. A stala se obětí stroje tím, že tvůrčí princip života podřídila výrobě neživých věcí, což je podstatou komunismu.

To není odsouzení profesního či kariérního života ženy, protože důležitou otázkou není to, zda žena najde přízeň v očích muže, ale zda dokáže uspokojit základní instinkty ženskosti. Problém ženy spočívá v tom, zda určité Bohem dané vlastnosti, které jsou jí vlastní, dostávají přiměřené a plné vyjádření. Tyto vlastnosti jsou v podstatě *oddanost, obětavost a láska*. Nemusí se nutně projevovat v rodině či dokonce v klášteře. Mohou najít uplatnění v sociálním světě, v péči o nemocné, chudé, nevzdělané – v sedmi skutcích tělesného milosrdenství. Někdy se říká, že žena věnující se zaměstnání, je tvrdá. V některých případech to může být pravda, ale pokud tomu tak je, není to pro její zaměstnání, ale proto, že jistým způsobem oddělila své zaměstnání od lidského kontaktu, který by uspokojil hlubší touhy jejího srdce. Velmi snadno se může stát, že vzpoura proti morálce a vyzdvihování smyslového požitku jako smyslu života jsou důsledkem ztráty duchovního naplnění existence. Po frustraci a rozčarování se takové duše nejprve nudí, potom se stávají cynickými a nakonec se u nich může začít objevovat sklon k sebedestrukci.

Řešení spočívá v návratu ke křesťanské koncepci, ve které se neklade důraz na rovnost, ale na spravedlnost. Rovnost je zákon. Matematický, abstraktní, univerzální, lhostejný k podmínkám, okolnostem a rozdílům. Spravedlnost je láska, milosrdenství, pochopení, soucit – umožňuje zohlednit detaily, odvolání, a dokonce i odchylky od pevných pravidel, která zákon ještě nepřijal. Je to především aplikace práva na konkrétní osobu. Spravedlnost se opírá o morální zásady a řídí se pochopením motivů jednotlivých rodin, které nespádají do rozsahu přísnosti práva. Když poddaní v dobách starého anglického práva z křesťanských dob žádali soud o mimořádné výsady, žádali je „pro lásku Boží a v duchu dobročinné lásky“. Z tohoto dů-

vodu byli v čele soudů spravedlnosti duchovní, kteří svá rozhodnutí čerpali z kanonického práva, a proti jejich názorům marně argumentovali civilní právníci s přesnými předpisy: železný kruh u dveří katedrály, kterého se mohl pronásledovaný zločinec chytit, mu dával takzvané právo svatyně, a přestože mu poskytoval imunitu vůči předpisům civilního práva, podřizoval jej zároveň milosrdnějšímu právu Církve.

Pokud toto rozlišování aplikujeme na ženy, je jasné, že základem všech ženských nároků by měla být spíše spravedlnost než rovnost. Spravedlnost jde nad rámec rovnosti tím, že si nárokuje nadřazenost v určitých aspektech života. Spravedlnost je dokonalým završením rovnosti, nikoli její náhradou. Její výhodou je uznání specifického rozdílu mezi mužem a ženou, který rovnost v sobě nemá. Ve skutečnosti si muži a ženy, co se týče pohlaví, vůbec nejsou rovni; jsou docela rozdílní a jen proto, že jsou rozdílní, navzájem se doplňují. Každý z nich má nadřazenou funkci. Muž a žena jsou si rovni v tom, že mají stejná práva a svobody, stejný konečný cíl života a jsou rovněž vykoupeni krví našeho božského Spasitele – ale jsou rozdílní ve své funkci tak, jak jsou rozdílné zámek a klíč.

Tento rozdíl podhaluje jeden z největších starozákonních příběhů. Když byli Židé v perském zajetí, Haman, předseda vlády krále Achašveróše, požádal svého pána, aby Židy vyvraždil, protože poslouchají Boží zákon, ale neposlouchají zákon Persie. Když vyšel rozkaz, že Židé mají být zmasakrováni, Ester byla svým strýcem požádána, aby se obrátila na zlého krále a přimluvila se za svůj lid. Existoval však zákon, podle něhož pod trestem smrti nesměl nikdo vstoupit do královny přítomnosti, jestliže král svým žezlem nedal znamení k povolení

přiblížit se k trůnu. Takový byl zákon. Ester však řekla: „Půjdu ke králi, třebaže to není podle zákona. Mám-li zahynout, zahynu“ (Est4, 16). Ester se postila a modlila a pak předstoupila před trůn. Vztáhne k ní své žezlo? Král své zlaté žezlo vztáhl, Ester se k němu přiblížila, políbila jeho konec a král jí řekl: „Co ti je, královno Ester? Jaká je tvá žádost? Až do poloviny království ti bude dáno.“ (Est 5, 3).

Tento příběh se v křesťanských staletích vykládal tak, že Bůh si pro sebe vyhradil vládu spravedlnosti a zákona, ale Marii, nebeské Matce, dá vládu milosrdenství. Během křesťanských věků nosila naše přesvatá Matka titul, na který se během věků pozapomnělo – Paní spravedlnosti. Henry Adams popisuje její vyobrazení v katedrále v Chartres. Přes chrámovou loď se táhnou dvě série drahocenných vitráží, přičemž jednu z nich darovala Blanka Kastilská, druhou její nepřítel Pierre de Dreux, kteří takto jakoby „vedli válku samotným srdcem katedrály“. Nad hlavním oltářem však sedí Panna Maria, Paní spravedlnosti, s božským Dítětem na kolenou, předsedá soudům a klidně poslouchá prosby o milost ve jménu hříšníků. Krásně to vyjádřila Mary Beardová: „Panna Maria znamenala pro lidi morální, lidskou či humánní moc oproti přísné mužské terminologii Božího zákona.“

A my můžeme dodat, že toto je zvláštní role ženy – milosrdenství, soucit, pochopení a intuice na lidské potřeby. Když se ženy přestanou zhošťovat úkolů, které jim patří jako paní spravedlnosti (jejich prototypem je Ester) a trvají jen na rovnosti, ztrácejí největší příležitost ke změně světa. Zákon se dnes rozpadl. Právníci už nevěří v božského Soudce, který stojí nad zákonem. Povinnosti již nejsou posvátné. Dokonce i mír je založen spíše na moci velkých národů než na Boží spravedlnosti. Ženy si v dnešní době rozvratu spravedlnosti musí vybrat, zda se zrovnoprávní s muži v přísně exaktním smyslu, nebo se s nimi zrovnoprávní na podkladě spravedlnosti, milosrdenství a lásky a dají krutému a bezprávnému světu něco, co mu rovnost nikdy nebude moci dát.

Pokud ženy při plném vědomí své tvůrčí síly řeknou světu: „Ztvárnění chlapce na muže nám trvá dvacet let a my se bouříme proti tomu, aby každá generace tuto mužnost zničila ve válce,“ takový postoj učiní pro mír ve světě více než všechny smlouvy a pakty. Kde je rovnost, tam je spravedlnost, ale není tam láska. Je-li muž roven ženě, pak má práva i ona – ale žádné srdce nikdy nežilo jen z práv. Každá láska vyžaduje nerovnost nebo nadřazenost. Milující vždy na

kolenou, milovaný musí být vždy na piedestalu. Každý z nich – muž i žena – se musí považovat za nehodného toho druhého. Dokonce i Bůh se ve své lásce ponížil, aby získal člověka, když řekl, že „nepřišel, aby se dal obsluhovat, ale aby sloužil“ (Mk 10, 45). A člověk zase přistupuje k tomuto milujícímu Spasiteli a přijímá ho se slovy: „Pane, nejsem toho hoden.“

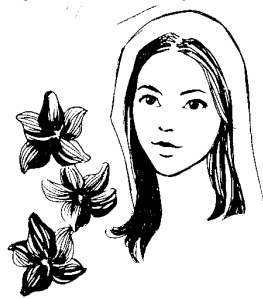
Jak již bylo řečeno, profesionální kariéra sama o sobě ženy „neodženšťuje“; jinak by Církev nepovyšila na oltář ženy angažující se v politice – tak jak to udělala v případě svaté Alžběty a svaté Klotildy. Nezměnitelnou skutečností je, že žádná žena není šťastná, pokud nemá někoho, pro koho by se mohla obětovat – ne otrocký, ale z lásky. K oddanosti se přidává její láska tvořivosti. Muž se bojí smrti, ale žena se bojí, že nebude žít. Život pro muže je „pouze já“, život pro ženu je „ti druzí“. Žena myslí méně na zachování sebe a více na zachování druhých – až tak, že ve své oddanosti je ochotna obětovat se za jiné. Pokud její kariéra nedává příležitost ani k jednomu, ani k druhému, „odženšťuje“ se. Nemohou-li se tyto vlastnosti uplatnit v domácnosti a v rodině, musí si najít jinou náhradu v dílech dobročinnosti, v obraně ctnostného života a v obraně práva, a jako další Klaudie osvěcovat své manžely. Tehdy se role ženy jako nositelky peněz stává jen předehrou a podmínkou projevu spravedlnosti, která je její největší slávou.

Úroveň každé civilizace je spjata s úrovní jejího ženství. Je to proto, že mezi poznáním a láskou je základní rozdíl. Když něco poznáváme, snižujeme to na úroveň našeho chápání. Abstraktní fyzikální princip může mysl pochopit jen díky příkladům. Při milování však vždy vystupujeme vzhůru, abychom splnili požadavek milovaného. Pokud milujeme hudbu, podřizujeme se jejím zákonům a pravidlům. Z toho vyplývá, že když muž miluje ženu, čím je žena ušlechtilější, tím ušlechtilější je i láska; čím vyšší požadavky klade žena, tím důstojnější musí být muž. Proto je žena měřítkem úrovně naší civilizace. Je na naší době, aby rozhodla, zda si žena bude nárokovat rovnost pohlaví a právo pracovat při stejném soustruhu s muži, nebo bude žádat spravedlnost, a tak dá světu to, co jí nemůže dát žádný muž. V těchto pohanských časech, kdy ženy chtějí být rovny mužům, přišli o úctu. V křesťanských dobách, kdy byli muži nejsilnější, byla žena nejvíce respektována. Jak říká autor knihy *Mont-Saint-Michel a Chartres* Henry Adams:

„Dvanácté a třinácté století bylo obdobím, kdy byli muži nejsilnější; nikdy předtím ani potom neprokázali stejnou energii v takovém různorodém směru

a takovou inteligenci při směřování své energie; a přece tyto zázraky dějin – tito Plantagenetové; tito scholastičtí filozofové; tito architekti z Remeše a Amiens; Innocenti, Robin Hoodové a Marco Polové; křižáci, kteří rozmístili své obrovské pevnosti po celém Levantu; mniši, kteří přinášeli úrodu v divočině a pustinách - ti všichni se bez výjimky skláněli před ženou.“

Ať to vysvětlí ten, kdo to dokáže! Bez Marie se člověk utíká k ateismu, ale ten pro něj není dostatečný. Sevření z této strany se lidé hnali jako ovce, aby unikli řezníkovi, a byli zahrnutí k Marii – a zjistili, že jsou přešťastní z toho, že našli ochranu a naději v bytosti, která rozumí jejich jazyku a jejich potřebám. Společnost tak do její péče vložila téměř celý svůj kapitál: duchovní, umělecký, intelektuální a ekonomický, dokonce i většinu svého nemovitého a osobního majetku. Jak o ní řekl Abelard: „Po Trojici jsi naší jedinou nadějí, stojíš u ní jako naše obhájkyň; všichni, co se bojíme Soudcova hněvu, běžíme k jeho Matce, která je logicky nucena přimlouvat se za nás a stojí na místě matky viníků.“

Křesťanství od moderní ženy nežádá, aby byla výlučně Martou nebo Marií; nemusí si volit mezi profesní kariérou a kontemplací, protože Církev čte evangelium o Martě a Marii kvůli Panně Marii, aby ukázala, že ona spojuje kontemplativní i praktickou činnost, službu Pánu i sezení u jeho nohou. Chce-li být žena revolucionářkou, tato Žena je její průvodkyní, protože ona zazpívala tu nejrevolučnější píseň, jaká kdy byla napsána – Magnifikat, jejímž tématem bylo zrušení knížectví a mocností a povýšení pokorných. Ona rozbíjí skořápku izolace ženy od světa a vrací ji zpět do širokého oceánu lidstva. Ona, která je kosmopolitní Ženou, nám dává kosmopolitního Muže, za což ji budou všechny generace nazývat blahoslavenou.

Maria je inspirací pro ženu, ne proto, že by tvrdila, že existuje rovnost pohlaví (což je dost zvláštní, ona tuto rovnost ignorovala), ale kvůli transcendentní funkci, která ji dělala nadřazenou muži až tak, že mohla obsáhnout či „obklíčit“ muže, jak to předpověděl Izajáš. Potřebujeme velké muže: takové jako Pavel – s dvousečným mečem, aby odťal pouta, která svazují síly světa; potřebujeme i takové muže, jakým byl Petr, takové, kteří na štít pokrytectví světa nechají dopadnout všeobecný úder své výzvy, a potřebujeme i velké muže, jako byl Jan, kteří silným hlasem vyburcují svět z luxusního snu nehrdinského odpočinku, ženy jako Magdaléna, které se chopí zamotaných motouzů zdánlivě ztrosko-

taného a zničeného života a utkají z nich krásnou tapiserii svatosti, a především ženy jako Maria, paní spravedlnosti, které opustí světla a lesk světa a přejdou do stínů a tůní kříže, ve kterých se rodí světci. Když se takové ženy vrátí, aby spasily svět spravedlností, tehdy budeme na jejich čest zvedat číši, a budeme každou z nich zdravit ne jako moderní ženu, která nám byla kdysi nadřazena a nyní je nám rovna, ale jako křesťanskou ženu, která je během Pánova umučení nejbliže u kříže a ve velikonoční ráno první u hrobu.

(Fulton Sheen – The World's First Love – vyšlo v roce 1952)

Den nenarozených dětí

Den nenarozených dětí je mezinárodní svátek připadající na 25. března. Tento den si připomínáme, že život každého člověka je unikátní a neopakovatelný, a začíná okamžikem početí. Papež Jan Pavel II. tento svátek představil jako „pozitivní volba ve prospěch života a šíření kultury života zaručující dodržování lidské důstojnosti v každé situaci“. Datum svátku bylo zvoleno symbolicky na svátek Zvěstování Panně Marii (přesně devět měsíců před Narozněním Páně – 25. prosincem).

Rok 2022 byl náročný...

Každá rodina je na jakési cestě, během které zažívá krásnější i náročnější období. Naše rodina není výjimkou. Narodili se nám dva zdraví kluci – nejprve To-

biáš, poté Tadeáš. Začátkem roku 2022 jsme se dozvěděli, že čekáme naše třetí miminko. Před Velikonocemi však lékaři určili diagnózu neslučitelnou se životem. Následovaly vyšetření, modlitby, slzy, dlouhé chvíle ticha...

Navzdory slovům lékařů jsme ani na vteřinu neváhali miminko donosit. Koncem září se narodila naše vytoužená holčička. Dali jsme jí jméno Terezie Mattea. Její život na této zemi byl velmi krátký, ale stále byla a je pro nás obrovským Božím darem. A právě události uplynulého roku byly pro nás motivací k tomu, že nyní čtete tyto řádky.

*Děláš cestu tam, kde není,
uprostřed bouře ruky zvedám...
|| Z písně Důvěřuji Ti ||*

Rodinné CD jako odpověď

Během našeho kráčení životem, kdy jsme oba byli ještě „single“, během randění či manželství, jsme během období nejistoty, problémů a temných údolí zapisovali myšlenky na papír. Později z těchto textů vznikly písně. Tyto písně právě během třetího těhotenství dozrály a nabyly svého významu.

Rozhodli jsme se proto nahrát a vydat naše první rodinné CD spolu s vámi. Naší touhou je, aby toto CD bylo pomocí a posilou pro ty, kteří procházejí těžkým obdobím. A také povzbuzením, že život je dar za všech okolností. Velice si přejeme, aby toto CD bylo dárkem pro tebe nebo pro někoho, na kom ti záleží.

*Dáváš všechno v pravý čas.
Nic neměšká...
Stačí ti důvěřovat.
|| Z písně Nic mi nechybí ||*

P.S.: I když se zdálo, že jsme ztratili nejvíce, co jsme jen mohli, paradoxně, našli jsme všechno, co jsme jen mohli. Život je dar. Teď to říkáme už ne jako frázi...

Se svolením otiskujeme zprávu, kterou rodiče zoslechli po úmrtí své dcerky:

*Milovaní! Je to celé zázrak... Náš
Tatínek ví vše dokonale. A život
neodnímá jen ho mění...*

*Dnes na svátek sv. Matouše zpívá
Tatínkovi ke chvále v jeho zástupu už
i Terezie Mattea, náš Boží dar ♥.*

*Miminko, které od jeho prvních chvil
lékaři zatracovali (až na respektující
výjimky) jsem dnes zázračně rychle,
navzdory možným komplikacím porodila spontánně pro pár minut pozemského
života ale hlavně pro celou věčnost, kam všichni spějeme.*

*Modlitby mnohých z vás nás nadpřirozeně držely nad vodou, abychom se
nepotopili v celém tom víru pochybností, bezmocnosti a zoufalství a Pán nás
stále ubezpečoval o jeho nekonečné Otcovské dobrotě a svým svatým pokojem
a radostí.*

Díky vám, vy všichni víte kdo, za každou myšlenku, přimluvu za nás, povzbuzení, rozhovor... Tatínek ať vám to odplatí už tady a pak u Něj v nebi ♥.

Ježíš je vítěz a Mattea je již vítězně s Ním!

Máme vás rádi - Tadeáš a Veronika

Příběh k zamyšlení

Bylo to dávno. Více než půl století zpátky. Bylo mi dvacet. Jedno jarní ráno jsem kráčela domů. Plná radosti a nadšení. Ano, za 9 měsíců budu držet v rukou své první dítě. Daruji život...

Jásala jsem. I můj manžel se těšil. Nosil nás v náručí...

Až do chvíle, než předběžné vyšetření ukázalo, že něco není v pořádku. „Potrat ne!“ vykřikla jsem. „Donosím! Daruji život!“ – bila jsem se o své právo. Martin, velvyslanec v cizí zemi a můj vlastní manžel se nevzdával: „Víš, že si to nemůžeme dovolit. Mít postižené dítě, to se nepatří... Mám vysoké postavení, skvělou kariéru. Pokud bychom si ho nechali, pokazí nám celý život.“ Omdlela jsem. Strachem, bolestí, ze zmatku ve kterém jsem volala na celé nebe a prosila jsem o smilování. Bůh mlčel a já plná zlosti podepsala při světle zapadajícího slunce papír, že dítě přivedu na svět, ale hned po porodu se ho zřeknu. Neuvidím jeho tvář, odhodím své mateřství, odhodím své mateřské mléko a dovolím, aby... život z mého života byl dán jinému.

Ó Bože, jak jsem tě prosila o pomoc. Volala jsem, ale neměla jsem u sebe nikoho, jen mého manžela, který mě ubezpečoval, že jsem se rozhodla správně. Jaké štěstí v neštěstí, že jsem nepodepsala potrat. A jaká bolest, když jsem se zřekla života, který jsem slyšela plakat. Narodil se nám kluk...

A přestože jsem ho neviděla, mé srdce vědělo, že to není naše poslední setkání...

Čas plynul. Klidně. Jako vlny moře. Přiléval nová přátelství, úspěchy i radovánky. Odliv odplavoval s sebou smutek ze zaprodání vlastní krve. A takto uteklo deset let – šťastných let a přece žebrácky chudých, ano chudých na lásku i na pláč dítěte.

V jednu tmavou noc se znovu ozvala ve mně stará touha: „Dítě, dítě!“ – bilo v pravidelném rytmu mé srdce. Strach se míchal s bolestí a nejistotou. Následovaly dlouhé večery slzavých i tvrdých dialogů na téma „Ano životu, ne smrti.“ Zvítězila jsem.

Na podzim, kdy zapadalo slunce, jsem vycházela z gynekologické kliniky se zprávou, že čekám dítě. Šla jsem po pobřeží, dívala jsem se na moře a v duchu jsem volala: „Bože, Ty který prý vládneš i nad mořem, i nad hvězdami, požehnej mě. Dej, abych byla matkou a aby moje dítě bylo zdravé.“ Slyšel jsi mě. A my jsme do své rodiny přijali zdravou modrookou holčičku: Janičku.

Stala se pro nás vším. Byla velmi chytrá. Vychovali jsme ji bez problémů, ráda se učila a zdálo se, že je šťastným dítětem svých – pro kariéru – žijících rodičů.

Vzpomínám, bylo to ve třetím roce její studia na gymnáziu. Přicházela ze školy a v očích jí zářilo neobvyklé světlo. „Mami,“ – řekla a objala mě – „mami, já chci být křesťankou. Dnes jsem potkala Martina. Víš, on jednou bude farářem, ale on je ke mně tak dobrý. Mami, je-li tak dobrý i Bůh, tak já jinak nemůžu. Prosim, dovol mi, abych se mohla dát pokřtít.“

Rozplakala jsem se. Vzpomněla jsem si, jak mě moji rodiče nutili každou neděli chodit do kostela a jak jsem se na to zlobila. Jak jsem za každým selháním viděla Tebe Bože, starého dědečka sedícího na mraku a hrozícího holí, čekajícího na chvíli, kdy klopýtnu. Vzpomněla jsem si, jak jsi mě udeřil, velmi udeřil a ačkoli tomu bylo skoro 30 let, pamatovala si všechno do posledních detailů, vždyť jsi mi chtěl dát postižené dítě. A já jsem se rozhodla, že ti nikdy nedám své dítě, že si ho ochráním sama. A nedala jsem ho ani pokřtít.

Svůj jediný poklad, mou milovanou dceru, jsem držela v náruči a cítila jsem, že mi ji chceš vzít. Ještě pevněji jsem si ji přivinula k sobě a ponořila jsem se do

svých myšlenek. „Mami, proč pláčeš?“ – zazněl její něžný hlas. Chtěla jsem jí říct, že nechci, aby se modlila, že nechci, aby se dala pokřtít, ale z mého hrdla se v tu chvíli vydrala slova, která vůbec nebyla v mé mysli: „To nic, jen jsem si na něco vzpomněla. Udělej, jak myslíš. A pokud chceš, můžeš k nám někdy přivést i toho Martina.“

Čas plynul. Přivedla ho. Stal se naším rodinným přítelem a známým. Nemluvil o Bohu, ale zářilo z něho něco, co nás spojovalo. Byla bych velmi ráda, kdyby právě Martin byl naším zetěm a často jsem si opakovala, že cesta, kterou si vybral, není jeho...

Měl několik měsíců před vysvěcením. Odešel domů k mámě, která ho vychovávala sama. Jeho otec zemřel při autonehodě. Miloval ji a nosil ji ve svém srdci. Vzpomínal na chvíle, jak si s ním hrávala, jak se procházeli podél moře, jak stavěli z písku hrady a vůbec nebyli smutní z toho, že jim je nějaká vlna zničila. Říkali si, že ty, Bože, jsi jim dal ruce a oni mohou postavit nový hrad – ještě krásnější a větší...

Když se vrátil od mámy zpět do naší farnosti, velmi se změnil. A naši Janičce, jen tak mezi řečí, jednou řekl, že jeho máma není jeho mámou, a že on sám je adoptován, protože se měl narodit jako postižený a jeho rodiče by si nemohli dovolit vychovávat postižené dítě. Prý měli před sebou velkou kariéru. Když nám to Jana při sklenici džusu vyprávěla, mě i mého manžela pronikl zvláštní pocit. Ztichli jsme. Oba. A naše dcera ten večer zakončila naše společné posezení větou: „Mami, tati, jdu se pomodlit za Martina. Mám ho ráda jako svého bratra a velmi mu přeji, aby než se stane knězem, našel své pravé rodiče.“ Vstala a odešla.

Takové ticho, jaké nastalo mezi námi, jsem zažila jen jednou. Když jsem se dozvěděla, že moje první dítě bude postižené. Hlavou mi vířily myšlenky: „Co když se lékaři mýlili? Co když se malý narodil zdravý? Co když si to namýšlím? A není Martin našim synem? A pokud je, jak to vysvětlíme Janě?“

Manžel svíral v ruce peněženku a hleděl na velký kulatý měsíc. Přestože měl za sebou náročný den v práci, na spánek ani nepomyslel. „To není možné.“ – zamumlal a pozval mě na procházku po břehu moře.

Bože, dobře si pamatuji, jak za námi zůstávaly stopy v písku, přestože vlny dorážely k našim nohám. Jako bys nám chtěl říct: „Nic přede mnou nezakryjete, je to marné.“ Mlčeli jsme. Drželi jsme se za ruce a každý z nás si v sobě těžkal břemeno minulosti... Vrátili jsme se, ale sny v tu noc vůbec nepřicházely.

Jana se chystala slavit své 18. narozeniny. Byla šťastná a radovala se ze všech známých i darů. Jen jedno ji zarmoutilo. Její oslava se konala bez Martina. Řekl, že přijde, až bude sama a přinese jí dar, o jakém se jí ani nesnilo. Svůj slib splnil.

Uběhlo několik dní a vstoupil na naši terasu. Všichni tři jsme si nastoupili před dveře. Martin držel v ruce dvě kytice a jednu slavnostně zabalenou láhev alkoholu. V očích se mu leskly slzy.

Oprěla jsem se o manžela. Křečovitě mačkal kliku na dveřích. Nic netušící Jana se Martinovi vrhla kolem krku a on ji objal. Podal jí kytici bílých růží a řekl: „Jani, nemůžu ti dát víc, než to, že jsem a chci zůstat tvým bratrem. Přišel jsem, abych tobě i tvým rodičům vyprávěl svůj příběh...“ Podlomila se mi kolena. Cítila jsem, jak ty Bože, odhaluješ největší ránu mého života. Ale věděla jsem, že nemůžu utéct. A tak jsem prosila o tvé milosrdenství, které mi mělo být prokázáno skrze mého syna.

Martin svíral ve své ruce kytici rudých růží a díval se na moře. „Bože,“ - začal – „děkuji ti za dar života. Děkuji ti, že jsi mi dovolil, abych se narodil. I když jsem neměl být zdravý, a já vím, že moje máma se mě zřekla. Můj Bože, nyní ti ji předávám a ponořuji ji do tvé lásky. Chci jí říct, že jí odpouštím, a že ji velmi miluji. Děkuji ti za odvalu, kterou jsi jí dal i za to, že mi darovala život.“ Obrátil se ke mně. Podal mi květiny a beze slova mě objal. Slzy byly tou nejvýmluvnější řečí a nepotřebovaly slova.

Můj syn se však nadechl a pokračoval: „Můj Bože, když se otci narodí syn, je na něj hrdý. Zavolá kamarády a spolu slaví. Můj táta, měl však raději svou kariéru než dítě. Ale chci, abys věděl, že je to chlap a že on není vrah. Souhlasil s tím, abych se mohl narodit. A vím, že je natolik odvážný, že dnes bude slavit se svým synem. Proto jsem mu přinesl tuto láhev.“

Ještě nikdy jsem neviděla svého manžela klečat a plakat na kolenách. Svíjel se v prachu terasy před svým synem. A on? Klekl si k němu, objal ho a plakali dva.

Po deseti minutách vstali. „Ne!“ – ozval se výkřik mé dcery. „Proč jste mi to nikdy neřekli? Proč? Jak jste mohli, jak jste to mohli udělat?“ Růže, které držela v dlaních, odhodila a rozběhla se k moři. Utíkali jsme za ní. Chtěla jsem ji obejmout, ale nedovolila mi to. „Nechte mě! Nechte mě, chci být sama!“ - vzlykala a utíkala po pláži.

Ó, Bože, když jsem viděla, jak se její silueta odráží v zapadajícím slunci, zdálo se mi, že v mém životě zapadlo to největší štěstí. Já, ubohá, bezmocná matka jsem se ocitla v pevném objetí svého vzlykajícího manžela. Stáli jsme tam jako dvě osamělé palmy dívající se na vzdalující se ideál života.

Martin klidně kráčel za Janou. On jediný mohl vstoupit do její samoty a bolesti. Posadili se do písku a mlčky koukali na odcházející den. Paprsky slunce se odrážely na mořské

hladině a vyprávěly třaslavou řečí naděje. Přijde něco nového. Jako by říkali to, co bylo ten den řečeno v liturgii: „Odpouštějte a bude vám odpuštěno. Proste a bude vám dáno. Hleďte a najdete, tlučte a otevřou vám.“ Jana plakala a svírala pěsti. Víím Bože, měla na to právo. Měla právo nás nenávidět, odvrhnout, vždyť jsme ji klamali celých osmnáct let. „Tvé slzy jsou slané jako moře. Ono vždy přináší něco nového a odnáší staré. Dnes ti přineslo pravdu o tvém i mém životě.“- řekl Martin: „Pokud chceš, odejdu. Pokud chceš, zůstanu. Půjdem za rodiči a řekneme jim, že začneme znovu. Rozhodni se sama.“ Nastalo ticho, jen vlny zpívaly svůj ustavičně opakující se refrén. „Zůstaň.“- procedila mezi zuby – „Chci jim odpustit, jak jsi jim odpustil ty.“

Vstali, viděla jsem, jak se k nám blíží a slyšela jsem, jak rychle mi bije mé srdce. Manžel hleděl do země. Už jsme slyšeli šelest jejich kroků, když se ozval Janin plačící hlas: „Dnes jsem dostala největší dar. Pravdu. Mami, tati, děkuji za bratra, za to, že jste mu dali život.“ Beze slov jsme kráčeli domů.

Čekala nás večeře. Skoro po půl století se v našem domě ozývala upřímná modlitba k tobě Bože: „Požehnej nás, i tyto dary, které budeme jíst z tvé štědrosti...“

Uplynulo pár týdnů a my jsme se plní strachu a bolesti šli na kněžské svěcení svého syna. Chtěli jsme se skrýt vzadu v koutě katedrály. Když jsme se blížili k bráně, přistoupila k nám žena s tváří plnou vrásek. „Vítejte, pěkně prosím, Martin si přeje, abyste seděli v první lavici.“ Překvapením jsme něco zamumlali a nechali se vést. Rovnou před oltář. Ubohá v slzách a v bolesti se topící žena se poklonila a odešla.

Ale stihla nám podat obálku. Otevřela jsem ji. Vypadl z ní lístek:

„Milá maminko, táto, sestřičko, žena, která vás přivedla na toto místo je moje druhá máma. Ona mě vychovávala a ji si Bůh vyvolil, aby mě doprovázela životem. Miluji ji, stejně jako Vás a toužím, aby dnes, když se stanu knězem seděla vedle vás. Přijměte ji tak, jak jste přijali mě. Při mé první mši svaté budu děkovat Bohu za vás a prosit ho, aby rozpletl naše cesty svou láskou a milosrdenstvím. Váš syn Martin“

Beze slova jsem dopis podala manželovi a modlila se, abych byla schopna podívat se té ženě: „mámě Anně“ do tváře. Přicházela. Poklonila se před

svatostánkem a posadila se vedle mě. Objala jsem ji. Přemožena tvou přítomností, Bože, a jistotou, že „nic není tak skryté, aby se nevyjevilo“, jsem vzlykaje řekla: „Prosím, odpusťte!“ Usmála se, dotkla se mého tváře a klidně s moudrostí prozářenou utrpením života kývla hlavou: „já jsme vám už dávno odpustila.“

Čas plynul. Děti rostly. Jana šla studovat do zahraničí a tam si našla svoji životní lásku. Zůstala na druhé straně moře. Občas zavolá, napíše email, pošle fotky.... Můj vnuk má už dva roky a ještě jsem ho neviděla.

Martin ještě několik let zůstal v naší blízkosti. Navštěvoval nás i sezđával v kostele. A byl to opravdu nejvyšší čas. Pár měsíců na to můj manžel dostal mozkovou příhodu a odešel na věčnost. Mart'a byl u něho, vyzpovídal ho a řekl mu naposledy: „Rozhřešuji tě od všech hříchů. Bože, Ty jsi mu všechno odpustil...“

Zůstala jsem sama. Toužící dělat něco dobrého. Pod svou střechu jsem přijala „mámu Annu“, ženu, která se se mnou dělila o mého syna.

Bože, byla to ona, co mě učila, jak tě mám milovat, jak si mám s tebou povídat, ale já jsem si neuměla odpustit zlobu mého hříchu.

Na Velikonoce přišel mezi nás Martin a oznámil nám, že se začíná připravovat na cestu do Afriky. Chce se stát misionářem. Odešel. Ještě tehdy jsem ti Bože, začala vyčítat, že jsi krutý a trháš mé mateřské srdce na kousky. Anna však mlčela. Držela v rukou růženec a také se slzami v očích říkala: „Panno Maria, postarej se o Martina, vždyť pro tebe ani Afrika není daleko.“

Rok po Martinově odchodu, ráno na velikonoční neděli nevyšla ze svého pokojíčku. Našla jsem ji bez života. V pravé ruce svírala kříž a v levé fotku svého syna.

Ježíši, přišel jsi pro ni, ty, Pane života i smrti, a to ve chvíli, kdy vycházelo slunce. Vzal sis ji a poděkoval jsi za to, že přijala to, co odhodilo lidské sobectví.

Zůstala jsem sama. Každý den před západem slunce přicházím sem na břeh moře a volám. Křičím na tebe: „Pane, smiluj se! Kyrie eleison!“ Prožívám své stáří, čekajíc že ty, Bože mi vrátíš mé děti.

Pokud jsem se rozhodla převyprávět tento příběh, je to jen proto, že toužím, aby ostatní lidská stvoření brala život vážně a aby si jednou nemuseli krutě uvědomit to, co s jistotou vím: „Nic

není tak utajené, aby se nevyjevilo.“ A přestože „svůj hřích mám stále před sebou, vím, Pane, že ty jsi dobrý, milostivý a laskavý a odpouštíš nám naše nepravosti. Prosím tě, smiluj se nade mnou i nad všemi ženami, které odhodily „Život.“

A přestože za chvíli zapadne slunce, mám naději, že i zítra ho uvidím vycházet.

Když mu nabídla sklenici mléka, netušila, že jí to zachrání život!

Jednoho dne si chudý chlapec, který si přivydělával jako podomní obchodník, uvědomil, že nemá peníze na jídlo. Proto se rozhodl požádat o něco k jídlu ve vedlejší domě, ve kterém měl něco prodat. Bohužel, když mu dveře otevřela krásná dívka, nevěděl co říct a namísto jídla požádal o vodu.

Dívce se zdálo, že chlapec vypadá jako kdyby měl hlad, a tak mu přinesla sklenici mléka. Pomalu vypil mléko a zeptal se: „Kolik jsem dlužen?“

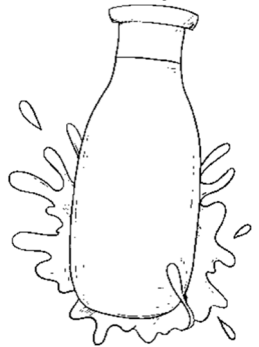
„Nic. Moje máma mi vždycky říkala, že za laskavost se neplatí.“

Jak Howard Kelly opustil její dům, cítil se neuvěřitelně krásně, jeho víra ve slušnost a lidskost se obnovila, ale hlavně, byl plný síly, která mu dodala odvahu pokračovat v prodeji a vydělat si tak na své studium.

Jak roky plynuly, muž dostudoval. A žena? Ta onemocněla a to tak vážně, že musela být převezena do hlavního města, aby se na její případ podívali specialisti.

Dr. Howard Kelly byl povolán na konzultaci. Když uslyšel jméno města, odkud byla převezena, pocítil zvláštní mrazení. Okamžitě seběhl dolů do jejího pokoje se na ni podívat.

Okamžitě poznal. Vrátil se nahoru do konzultační místnosti a rozhodl se, že udělá absolutně vše, co bude v jeho silách, aby jí pomohl. Od toho dne věnoval této ženě speciální pozornost.

Po dlouhém boji žena vyhrála a Dr. Kelly požádal, aby byl vystavený účet nejprve přinesen jemu na schválení. Podíval se na něj a dolů na kousek prázdného místa napsal vzkaz.

Účet poté putoval za ženou do jejího pokoje. Velice se bála nahlédnout do obálky, protože věděla, že zbytek svého života stráví splácením. Když se konečně podívala, uviděla vzkaz:

"Celé zaplaceno jednou sklenicí mléka."

Podepsán, Dr. Howard Kelly"

*Podle biografie Dr. Howarda Kellyho a jeho deníku
se tento příběh opravdu stal!*

Kamufláž samozvaného mesiáše Son-mjong Muna

Zakladatel jedné z velkých sekt korejců Son-mjong Mun v roce 1954 založil Církev sjednocení. Přívrženci této sekty ho uctívali jako pravého Mesiáše, ve skutečnosti se však nezákonně finančně obohacoval a demagogicky zmanipuloval tisíce lidí.

Vážená redakce,

narazil jsem na zprávy o dnes již zemřelém zakladateli jedné z nejkontroverznějších sekt Son-mjong Muna. Dočetl jsem se o něm, že vlastnil obrovské obchodní impérium a svou "církev" zneužíval k vybudování kultu osobnosti a manipulaci s řadovými členy. Můžete něco blíže uvést o tomto samozvaném mesiáši a o učení, které hlásal? V čem je pro nás katolíky nepřijatelné?

Tomáš

Milý Tomáši,

představitel mezinárodní sekty munistů, korejský reverend Son-mjong Mun založil církev sjednocení v Soulu v roce 1954. Největší rozmach zaznamenala sekta v 70. a 80. letech minulého století, kdy se Mun přestěhoval do Spojených států amerických a mluvil o milionech svých následovníků. Tento počet byl sice

nadnesen, přesto munisté dodnes představují vlivnou komunitu zejména v USA, Japonsku a Jižní Koreji. Podle reálných odhadů má sekta v současnosti několik desetitisíců členů. Mnozí kritici ji však považují – jak to ostatně i sám konstatujete – za jeden z nejkontroverznějších náboženských kultů.

Son-mjong Mun se narodil v roce 1920 na území, které je dnes součástí Korejské lidově demokratické republiky. Svým následovníkům tvrdil, že když mu bylo patnáct let, zjevil se mu Ježíš Kristus a vyzval ho, aby zřídil Boží království na zemi. Tehdy prý dvakrát odmítl, potřetí však výzvu přijal. Po útěku do Jižní Koreje ho věznil a mučil komunistický režim. Jaký paradox, když si pomyslíme, že dnes ho jeho stoupenci titulují jako „otce vesmíru“ a bezmezně mu prokazují božskou úctu. To proto, že ho pokládají za pravého mesiáše.

Deklarovaným cílem Církve sjednocení je sjednocení rozbitého křesťanství a vyhlášení Božího království na zemi pod vedením nového mesiáše - Muna. V příkrém rozporu s tímto ambiciózním předsevzetím však munisté hlásají, že Ježíš, ač byl Mesiášem (novým Adamem), nedokázal naplnit své poslání na zemi. Bůh proto musel poslat druhého mesiáše, který dovede Boží dílo do konce. Munisté proto Muna pokládají za zakladatele nového, bezhříšného společenství, jehož členy mohou být novomanželé, kteří dostali jeho požehnání na hromadném oddací obřadu. Ty Mun pořádal s velkou pompou napříč národnostmi s cílem založit dokonalou rasu, která ovládne svět. Nejznámější masové svatby se uskutečnily v roce 1982 v newyorské hale Madison Square Garden a o třináct let později v Jižní Koreji, kde Mun v Soulu spojil až 360 tisíc párů. Tyto dvojice se však nikdy předtím neseťkaly a ke společnému životu se rozhodly jen na základě výběru svého „neomylného a jasnozřivého“ vůdce.

Muna v minulosti vícekrát obviňovala z vymývání mozků a nezákonného obohacování. On sám to sice vehementně popíral, ale přesto ho v roce 1982 v USA odsoudili za daňové úniky na jedenáct měsíců vězení, což ho vůbec neodradilo, protože díky svému obchodnímu talentu se z něj postupně stal miliardář. V roce 2008 se jeho majetek odhadoval téměř na miliardu dolarů. Počáteční kapitál Mun získal i díky desítkám darům, které dostával od svých stoupenců. Ti navíc často pracovali téměř zdarma v továrnách, které patřily sektě. Někteří jeho „nepřejníci“ se domnívají, že Mun svou církev založil právě

proto, aby si nahamounil obrovský majetek a získal mezinárodní respekt a vliv. Chtěl proniknout i do politického života. Od roku 1971 si na svou stranu naklonil několik vlivných členů amerického kongresu, dokonce byl poradcem prezidenta USA Richarda Nixona a později pomáhal financovat předvolební kampaň Ronalda Reagana i George Bushe. Mun v roce 1995 navštívil i Prahu, kde si jeho projev vyslechli stovky lidí z Česka a ze Slovenska. O tři roky později prostřednictvím satelitu požehnal 1 500 párům z celé Evropy (440 párů pocházelo ze Slovenska) v bratislavské Sportovní hale na Pasienkoch, kde se konala tzv. mezinárodní svatá svatba s požehnáním, jejímž organizátorem byla munistická Federace rodin za světový mír a sjednocení.

Munova sekta oficiálně hlásá na první pohled velmi ušlechtilé ideje: harmonickou rodinu, odstranění všech bariér mezi rasami, kulturami a náboženstvími, sjednocení křesťanství a pod. Její stoupenci věří, že právě jejich vůdce je zárukou, že se brzy naplní. Jak jsme však viděli, jeho záměry a skutky tomu vůbec nenasvědčovaly. V této souvislosti si připomeňme Ježíšova slova: „Řekne-li vám tehdy někdo: 'Tady je Mesiáš' nebo: 'Tam je', nevěřte tomu! Vystoupí totiž falešní mesiášové a proroci, budou konat velká znamení a divy, aby svedli, kdyby to bylo možné, i vyvolené.“ (Mt 24.23 - 24). Proto si zachovejme odstup od každé ze sekt, které se nám různými cestami nabízejí.

(podle KN)

Neteř navštěvuje jiné křesťanské společenství

Odchod mladých katolíků do církevních společenstev oddělených od římského Apoštolského stolce obvykle souvisí s navázáním přátelských vztahů s jejich členy. Tato skutečnost je výzvou, aby se v našich farnostech utvářela živá a činná společenství.

Vážená redakce,

moje neteř se začala účastnit mládežnických setkání v Apoštolské církvi. Nevím však, do jaké míry to koresponduje se zásadami Katolické církve, jak v tomto křesťanském sboru vysvětlují Bibli atp. Jsem její křesťní kmotra a po duchovní

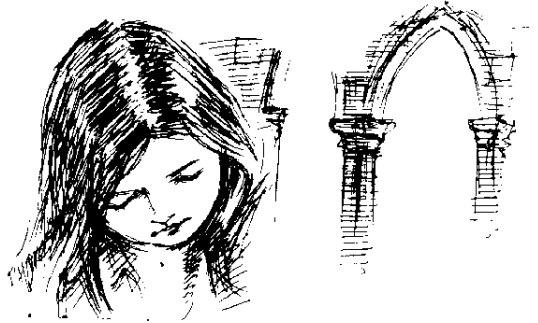

stránce jsem za ni zodpovědná. Jak jí pomoci vrátit se zpět do Katolické církve, kde byla pokřtěna? Jak se zachovat? Děkuji za odpověď.

Elena

Milá Eleno,

nejprve chci ocenit váš přístup k uvedenému problému z pozice křestní kmotry, která nezapomíná na své základní poslání pomáhat křtěnci vést zodpovědný život se všemi povinnostmi a právy, které z něj vyplývají. Co se týká vztahu Katolické církve k jiným církvím a církevním společenstvím Západu, její postoj byl vyjádřen již na Druhém vatikánském koncilu v dekretu o ekumenismu *Unitatis redintegratio*, ve kterém se uvádí, že tyto církve, jakož i církevní společenství oddělená od římského Apoštolského stolce jsou sice spojeny s Katolickou církví úzkým svazkem zvláštního příbuzenství, ale existují mezi ní a jimi i důležité rozdíly, a to nejen z historické, sociologické, psychologické či kulturní stránky, ale zejména ve vysvětlování zjevené pravdy.

Samotná Apoštolská církev se ve své podstatě představuje jako protestantská, specificky evangelikálně zaměřená, s letničně-charismatickým směřováním. Na první místo dává Bibli (s menšími odchylkami v interpretaci), neuznává Tradici a ze svátostí praktikuje jen některé. Velký důraz klade na kazatelskou činnost.

Důvodem účasti vaší neteře na setkáních v Apoštolské církvi nemusí být nic výjimečného, co by nebylo i v Katolické církvi, ale spíše to mohou být upřímnější a přátelštější vztahy či hlubší zájem o lidské a Boží věci, které ve společenství zakouší. Prožívá tam něco, co možná nikdy nezažila v domácím farním společenství.

Co byste s tím měla dělat? Nestačí jen upozornit vaši neteř na odlišnosti od Katolické církve, ale je třeba nabídnout i adekvátní možnost, tedy společenství, ve kterém jí budou lidé věkově blízcí a dokáží jí nejen oslovit, ale i zapojit do nejrůznějších farních aktivit a zároveň rozvíjet osobní život s Kristem a Božím slovem. Z vaší strany je proto nutné probourat zeď anonymity ve vaší farnosti a poprosit konkrétní lidi o pomoc. Myslím si, že vaše město rozhodně netrpí na nedostatek katolických mládežnických společenství, která jsou na vysoké

duchovní i evangelizační úrovni. Katolická církev rozhodně nenabízí méně než jiná církevní společenství, problém však může být v tom, že často nedokážeme využít obrovského duchovního potenciálu, který je ukrytý v mladých lidech, což mohou využít nekatolická společenství. Nakonec péče křestní kmotry se projevuje i nepřetržitou modlitbou za svého kmotřence, kterou by měla být podepřena i vaše snaha o její správné duchovní a životní směřování. K této vaší modlitbě připojuji i svou.

(podle KN)

SEDM HLAVNÍCH HŘÍCHŮ

Závist nebo „smutek z radosti druhých“

Závist je smutek, který zakoušíme, když vidíme dobro druhých a myslíme si, že dobro druhého může vzít něco z našeho. Ze závisti se rodí: žárlivost, rivalita, reptání, drby, zadostiučinění, vidíme-li zlo, které ubližuje druhým, jakož i kopec dalšího zla.

Svatý František Saleský považuje závist za velký smutek a vyjmenovává špatné ovoce smutku: sklíčenost, lenost, pohrdání, žárlivost, závist a netrpělivost. Běž-

ně si pleteme žárlivost a závist, ale ve skutečnosti jde o dva rozdílné pocity: zatímco závist je smutek nebo frustrace z toho, že nevládneme to, co má druhý, žárlivost je citová a egoistická láska, která nedovolí žádné rozdělení. Můžeme říci, že žárlivost se vztahuje na dobra, která patří bližním, a závist se vztahuje na sebe sama. Žárlivost i závist jsou jako pomalý oheň, který ničí ty,

kteří podlehnou jejich pokoušení. Závist žene člověka přivlastnit si dobra druhých lidí, přičemž žárlivost je mnohem mazanější a může člověka přivést k mnohem těžším skutkům, jako jsou nenávisť a pomsta.

Kdo je žárlivý nebo závistivý, nezajímá se o úspěchy druhých lidí a největší utrpení a hněv mu způsobuje, že není schopen dosáhnout stupně úspěchu druhých. Závistivec podlehne pokušení žárlivosti a upadne do chorobného stavu sebeobviňování. Úspěch druhých působí na něj jako odrazové sklo, což znamená, že v něm poukazuje na jeho vlastní neschopnosti a neúspěchy v minulosti. Takový pohled na sebe je opravdu těžko přijatelný. Jak tedy zvítězit nad takovými pocity méněcennosti vůči druhým?

Ženevský biskup říká: „Závist nás přivádí do smutku, neboť bližní mají více nebo stejně jako my, přičemž nám to nebere nic z toho, co máme my. V tom spočívá nerozumnost závisti, která nám namlouvá, že dobro bližního je pro nás zlem.“ V dalším ze svých textů v knize „Pojednání o lásce k Bohu (Teotoim)“ František jasně a přesvědčivě vysvětluje, že žárlivost a závist jsou opravdu k smíchu vzhledem k velkodušnosti Božího srdce, které se bez výhrad daruje všem. „Srovnejte někdy ty, kteří se radují ze slunečního světla, s těmi, kteří se musí spokojit se slabým světlem lampy. Jedni nezávidí druhým, nežárlí na ně, neboť velmi dobře vědí, že sluneční světlo velmi dobře stačí pro všechny, že pokud jej používá jeden, nebrání tím tomu, aby jej používal i druhý, a že jednotlivec nemá méně než všichni ostatní ani všichni ostatní nemají více než jednotlivec. Světlo lampy však chce mít každý ve svém pokoji právě proto, že je slabé, omezené a nestačí pro všechny. A ten, kdo ho má, tomu ho ostatní závidí. Dobrota pozemských věcí je tak ubohá a nepatrná, že jednotlivec je nemůže používat, aniž by tím neokradl druhé. Lidské přátelství je tak slabé a krátké, že v té míře, v jaké se jednomu věnuje, druhému se ubírá. Proto jsme žárliví a zlobíme se, máme-li soky a soupeře (Teotim X, 14).

Nikdo není zcela ochráněn od žárlivosti. Nemoci duše, jako jsou závist a žárlivost, mají běžně své kořeny v dětství, jakož i v citových zraněních jednotlivce. Tyto frustrace a utrpení mohou být uzdraveny prostřednictvím pokorných a laskavých postojů. Uveďme několik příkladů:

- považovat sebe a druhé za požehnání,
- děkovat Bohu za dary, které každý z nás dostal, aby budoval Kristovo tělo,
- modlit se za bratry a nabídnout Bohu své vlastní vnitřní bohatství,
- zřeknout se porovnávání s druhými,

- osvobodit se od kritizování, posuzování, nevráživosti, zaujatosti, které rozdělují jedno od druhých,
- překonat vlastní komplexy podrážekosti tak, že se naučíme zasmát se nad hloupostí svých žárlivostí a infantilních strachů,
- vyhýbat se každému chování, které může vzbudit nebo vyprovokovat žárlivost v druhých,
- vidět v druhých bratra, kterého miluji, a ne rivala nebo konkurenta ke zničení.

K tomu, abychom dosáhli svobody srdce a odstranili každý vnitřní neklid, naučme se radovat se z radosti bližního a děkovat Bohu za dobro, které nám nabízí.

(podle Don Bosco dnes)

Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala do našeho jazyka

...Adam

BÝT NAHÝ JAKO ADAM

Být nahý jako Adam je totéž co **na Adama**, tedy být tak, *jak nás Pán bůh stvořil*. Ze všech nahých mužů byl Adam nahý nejvíce, neboť o tom nevěděl. Adam je tudíž synonymum naháče, svého času i nudisty. **Adamity** se zvali ve 2. století stoupenci Prodicusovy sekty (hlásající své bludy zásadně v rouše Adamově), napodobeni o třináct set let později **adamníky** v zemích českých, kteří pod vlivem Martina řečeného Loquis – kterak stojí v Hájkově *Kronice české* - „v obci Strážnici jako Adam a Eva chodili“, až byli roku 1421 „zbiti od Jana Žižky“.

ZAČÍT OD ADAMA

To jest od začátku a počátku, ba prvopočátku, jakkoli byl Adam (a Eva) poslední Božím stvořením.

Od Adama rovná se odjakživa. *Na svatého Adama je totéž co na svatého Dyndy.*

(podle Aniž jest co nového pod sluncem)

Od Alžběty po Zuzanu, aneb ženská jména v Bibli

V biblických dobách představovalo jméno povahu nebo osud jeho nositele a sám Bůh mu přikládal význam, když při stvoření pojmenoval svá díla a když pověřil Adama, aby dal jméno každému zvířeti, které pro něj stvořil. Účast na spolustvořitelském Božím díle dává i dnes rodičům výsadu nazvat své dítě jménem, které mu přinese ochranu patrona a bude mít v jeho životě význam. V následujících řádcích vám přinášíme na pokračování seznam ženských biblických jmen, která jsou součástí našeho kalendáře a jejichž spjatost s Bibli si možná už nejednou ani neuvědomujeme. Jejich nositelky však mohou čerpat sílu z příběhů svých patronek či alespoň poznat jejich etymologii. *Pokračování z minulého čísla*

22. březen – Lea (Lia): Lea byla ve Starém zákoně dcerou Labana a spolu se svou mladší sestrou Ráchel manželkou patriarchy Jakuba. Přestože svého muže milovala, Jakub citově upřednostňoval Ráchel, a Lea tak žila ve stínu své krásné sestry. Bůh jí to však vykompenzoval a vidíce, že je nemilovaná, jí otevřel lůno (srov. Gn 29, 31), zatímco její sestra zůstala neplodnou. Lea porodila Jakubovi šesti synů, kteří se spolu s dalšími jeho syny stali zakladateli dvanácti kmenů Izraele, a jako matka Judy se stala součástí rodu, který vedl k narození Spasitele Ježíše Krista. Bůh na jejím příběhu ukázal, že na své záměry může použít i ty, které svět přehlíží. Sám Jakub na konci života poznal Leinu hodnotu a začal ji milovat stejně hluboce jako Ráchel, když vyjádřil touhu být pohřben vedle ní (srov. Gn 49, 29) – podle obecné tradice je

tím místem Jeskyně patriarchů v Hebronu. Význam jména Lea (z hebrejského léah) se vykládá jako antilopa nebo gazela.

3. června – Tamara (Tamia): Bible uvádí tři ženy se jménem Tamar, přičemž dvě z nich, o kterých je v Bibli zmínka, by mohly být důvodem k pohoršení, kdyby Bůh neměl schopnost proměnit i lidskou slabost k požehnání. Nejznámější biblickou Tamar je Judova snacha, žena, která se provdala za jeho nejstaršího syna. Po jeho smrti Juda požádal Tamar, aby se podle levirátního zákona (tzv. švagrovského práva) provdala za jeho druhorozeného syna Onana. Po jeho smrti měl následovat třetí syn, který byl však v té době nezletilý a Juda ani neměl v úmyslu oženit ho s Tamar, protože se bál, že zemře i on. Když Tamar zjistila, že nejmladší syn se nestane jejím manželem, převlékla se za nevěstku a svedla samotného tchána Judu, kterému porodila dvojčata. Jedno z nich se později stalo pradědečkem otce Ježíše Krista. I když tento Tamarin čin může vzbudit pohoršení, Bůh ho nejen omluvil, ale také požehnal – v celostním historickém pohledu se totiž díky Tamar stal Juda jako jediný z dvanácti Jakubových synů součástí spasitelné mesiášské linie. Jméno Tamara pochází z hebrejštiny a znamená datlová palma.

(podle Slovo)

Duše Kristova

V našich farnostech se vždy po sv. přijímání modlíme modlitbu „Duše Kristova“. Byl vznesen dotaz, zda by bylo možné tuto modlitbu více přiblížit, proto na stránkách Zpravodaje se o to pomocí výpisků ze stejnojmenné knihy pokusíme.

Nedopust'...

Poté, co se modlící člověk mysticky skryl do Kristových ran, už vnímá nejen nevídanou krásu této zkušenosti, ale také křehkost, která jí proniká. Riskuje

však, že se to stane jen mimořádnou zkušeností: nádhernou, neopakovatelnou, ale izolovanou a zejména ohroženou. Jako každá intimní chvíle, kterou člověk

může šťastně zažít, i zkušenost s Pánem je vystavena nebezpečí. Každé objetí s milovanou osobou nutně obsahuje možnost být posledním objetím: vrchol setkání se může neodvolatelně změnit na postupné vzdálení, nebo hůře, změnit se na poslední „sbohem“.

Právě z tohoto důvodu prosba, která v tu chvíli spontánně zaznívá, vyjadřuje touhu, aby k takovému odloučení nepřišlo: „Nedopust', abych se odloučil od tebe.“

Vzniká tak situace, kterou křesťanská spiritualita definuje jako vzájemné přebývání: Bůh přebývá v srdci člověka, který zase přebývá v srdci Boha. Evangelista Jan tento stav vyjadřuje slovy zůstat a přebývat.

„Kdo je mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm“ (Jan 6, 56).

„Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a uděláme si u něj příbytek“ (Jan 14, 23).

Tedy pokud je toto vzájemné přebývání vrchol křesťanské zkušenosti, modlí se člověk, který prosí o to, aby nebyl odloučen od Boha, žádá, aby byl tento blažený stav trvalý. Kněz dřív než přijme tělo a krev Kristovu, se potichu modlí těmito slovy:

„Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, tys naplnil Otcovu vůli a v Duchu svatém jsi dal svou smrtí život celému světu. Skrze své tělo a svou krev vysvobod' i mě ze všech mých nepravostí a zbav mě všeho zlého; at' vždycky miluji tvá přikázání a nikdy se od tebe neodloučím.“

...abych se odloučil od tebe

Zajímavé je, že při mnoha překladech se ztratil dvojitý rozměr latinského původního textu. Původní latinský text zní: ne pertnitas a te me separari, který lze přeložit buď jako nedovol, abych se od tebe odloučil, nebo nedovol, abych byl od tebe odloučen.

V prvním případě je to subjekt, který žádá, aby se nestal příčinou samotného oddělení od Pána: „Ať mi nebesa dopřejí, abych se já svými zmýlenými iniciativami a svým hříchem neodloučil od tebe.“ Tedy od Pána žádám, aby svou milostí přímo zasáhl v mém svědomí a mé svévolnosti, protože po zkušenosti hluboké intimity nechci, aby se mou vinou tyto dva prvky ubíraly jiným směrem. Jde zde o jakousi prevenci osobního hříchu. Zatímco ve druhém případě je to složitější, protože sloveso je v trpném rodě (být odloučeným) a počítá se s třetí osobou, odlišnou od Pána a od modlícího se člověka. Tato třetí bytost se snaží oddělit a rozdělit. Význam je víceméně následující: „Ať mi nebesa dopřejí, aby nepřišel někdo, kdo by mě od tebe odloučil.“ Nepřímo se poukazuje na tajemnou a znepokojující iniciativu toho, jehož duchovní tradice již od začátku křesťanské zkušenosti jednoznačně označila a viděla jako Zlého. V jednom listě svatého Ignáce najdeme tuto úvahu:

„Náš starodávňý nepřítel [...] nám vtlouká do hlavy, že Bůh na nás zcela zapomněl, abychom dospěli k přesvědčení, že jsme od našeho Pána zcela odděleni [...]. A pak se snaží uvést nás do naprosté nedůvěry.“

Záměrem d'ábla je vytrhnout nás z Pánova objetí a narušit naši plnou důvěru v něho. Toto je důvod, proč ho modlitba Duše Kristova v následující prosbě přesně pojmenuje: „Před zlým nepřítelem chraň mě!“

Avšak to, co má v tomto bodě převahu, není strach z odloučení – které samozřejmě je třeba mít na zřeteli, protože nikdo z nás nemá celoživotní záruku, že vytrvá ve věrnosti Pánu –, ale jistota ze spojení s Ježíšem. Atmosféra tedy není spojena s nedůvěrou nebo strachem, protože to, co má převahu, je důvěra.

Nic nás nebude moci odloučit od Kristovy lásky, ale současně všechno může určitým způsobem ještě ohrozit tuto jednotu, protože jsme ještě definitivně nevstoupili do věčnosti tohoto objetí. Z tohoto důvodu věřící nepřestává prosit, aby byl ochráněn před situacemi nebo zkušenostmi, které by ho mohly z této lásky vytrhnout:

„Pane Ježíši Kriste, ty jsi nám řekl: ‚Já jsem cesta, pravda a život.‘ Prosíme tě, nedovol, abychom se od tebe vzdálili, ty, který jsi cesta, nedovol, aby náš odpočinek byl někde jinde, ale pouze v tobě.“

(pokračování příště)

Zadáno pro ženy

Když potřebuješ podporu, abys odpověděla na Boží povolání...

Svatá Matka Boží - Návštěva u Alžběty

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. (Lk 1,39-40)

„Spěchala.“ Maria právě dostala tu nejúžasnější zprávu, jakou kdy kdo mohl dostat. Zná svou úlohu, poslání a životní plán a spěchá o ně podělit s Alžbětou.

Co to pro nás znamená? Snad to, že pokud známe své poslání, potřebujeme bezodkladně načerpat síly ve společenství ostatních věřících. Ať jsme povolány k čemukoli – ať už nás Pán povolává dát dohromady skupinku studia Písma nebo se máme stát náhradními rodiči, nebo nás volá do misí, potřebujeme vyhledat lidi, kteří nás povzbudí a pomohou nám naplnit naše poslání. A měli bychom to udělat rychle.

Když Marie přišla ke své příbuzné, Alžběta hned povzbuzovala Marii slovy: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný je plod tvého života!“ I my jsme povoláni slavit Boží plán s těmi, kteří nás podpoří a povzbudí následovat ho.

*Proto se navzájem potěšujte a jeden druhému duchovně prospívejte,
jak už to ostatně děláte.*

1 Sol 5,11

*Drahá Maria, Matko Boží, prosím,
oroduj za mě, abych hledala a našla důvěryhodné, věrné
přátele, kteří by mě podporovali a povzbuzovali u práce,
kterou Bůh pro mě má. Prosím, oroduj i za to, abych i já
sama
uměla poskytnout podporu
a povzbuzení druhým v jejich poslání.*

Dar lásky pro rodiče

38. kapitola *Láska dává svobodu*

*A nyní vás tedy odporučím Bohu a slovu jeho milosti...
(Sk 20,32)*

„Proto muž opustí svého otce i matku a přilne ke své ženě a budou jedno tělo“
(Gn 2,24).

V tomto verši se poprvé ve Písmu svatém zmiňují slova matka a otec. Zajímavé je, že zde není řeč o rodině, která drží pospolu, ale o tom, že syn opustí domov, aby se oženil. A ten samý koloběh se s příchodem každé další generace opakuje.

Ani se nenadějeme a i my budeme ve stejné situaci. Odchod dětí z domu většinou přijde mnohem dříve, než si rodiče představují. Ten obyčejný pocit, že

jsou u nás – a my si nedokážeme ani představit, že by to mohlo být i jinak – vystřídá vnitřní konfrontace se skutečností, že nás opouštějí. Proběhnou nám myslí léta plná lásky, příprav, kupování tříkolky, koloběžky, kola, auta... A najednou je vyprovázíme.

Čas utíká, ztrácí se jako dech v chladném vzduchu a rodiče musí s ochotou a odvahou vykročit do další etapy života. Všem nám je jasné, že děti nemohou být navždy malé a závislé na rodičích. Ale většině z nás je líto, když už nejsou.

Rodiče vědí, že jednou to musí přijít. S každými dalšími Vánocemi, oslavou narozenin či začátkem nového školního roku se tato skutečnost pomalu, ale stále naléhavěji vkrádá do našich myšlenek. Rok co rok jsme k tomu blíží. Zajistě se ten čas blíží rychleji, než jsme ochotni přiznat a připraveni zvládnout.

Úkolem rodičů je nachystat děti na den, kdy už nebudou potřebovat dohled, protože za sebe budou nést zodpovědnost jako mladí dospělí, připraveni rozprostřít křídla a vylétnout do světa, vstříc budoucnosti. Mnohé věci, co jako rodiče děláme, se zaměřují na to, abychom děti naučili samostatně fungovat, aby jednoho dne mohli od nás odejít.

Láska nás od tohoto úkolu nemá odtahovat, nýbrž upevňovat v jeho důsledném plnění. Má nás nabádat myslet dopředu a vybírat si, co je pro naše děti z hlediska celkového Božího plánu v jednotlivých obdobích života nejlepší. Láska se nenechá pohltit každodenní dřinou a celotýdenním kolotočem natolik, abychom ztratili ze zřetele, zda veškeré naše úsilí směřuje tam, kam směřují naše děti. Láska má dobrý zrak do dálky a nutí nás používat jej.

Zejména v období dospívání bychom měli dětem vědomě přidělovat stále více přiměřených privilegií a povinností, svěřovat důležitější úkoly, těžší práce a dávat větší množství svobody. Není třeba s tím začít, dokud ještě nejsou dostatečně zralé a nedokážou věci správně posoudit, ale až v přiměřené době a ve zdravé rovnováze.

Namísto toho, aby milující rodiče vše dělali za své děti, mají jim umožnit, aby zjistili, jaké to je, když danou věc zvládnou samy. Láska dětem nebrání využívat příležitosti, dokonce ani ty, co na první pohled nahání strach. Dovolí jim jít i do určitého rizika, vyzkoušet si, zda danou věc zvládnou v prostředí, které je dostatečně bezpečné, aby se vyhnuli velkým selháním, ale zároveň jim dává prostor, ve kterém se mohou hodně naučit pro život. Nakonec by nemělo existovat už nic takového, co by bez naší pomoci děti nezvládly. Musí se připravit na odchod.

Ježíš tuto zásadu vysvětlil v podobenství o hřivnách, ve kterém moudrý pán rozdělil sluhům různé sumy peněz, aby je využívali a investovali.

Každému z nich dal přesně tolik, kolik věděl, že mohou spravovat. Těch, kterým se podařilo hospodařit se svěřenou částkou pečlivě a chytře, odměnil ještě více a řekl: „Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.“ (Mt 25, 21).

Sám Ježíš během svého pozemského života velmi cílevědomě připravoval své apoštoly na budoucnost. Evangelium podle Jana obsahuje čtyři důležité kapitoly, tedy téměř 20 procent celého evangelia (od 14. po 17. kapitolu), ve kterých Ježíš svým učedníkům podrobně vysvětluje, co se blíží a jak mají žít, až od nich jednou odejde.

Dal jim jasné instrukce a povzbuzoval je. Slíbil jim, že skrze lásku a Ducha Svatého bude stále s nimi. Ujistil je, že už jsou připraveni a že jim důvěřuje. Vroucně se modlil za jejich ochranu, úspěch a budoucí působení ve světě.

Láska nám dává výsadu vštěpovat našim dětem podobnou dalekosáhlou vizi. Měli bychom jim jasně vysvětlit, na co je připravujeme, co má jednoho dne přijít. Měli bychom jim slíbit, že budeme nablízku, až se budou pokoušet postavit na vlastní nohy. Měli bychom je naučit, co je v životě skutečně důležité a dát jim pocítit, že se na ně díváme a že je budeme povzbuzovat, že jsme připraveni dát jim ještě více příležitostí, pokud si je zaslouží. Přitom všem je třeba se hodně modlit, protože to, co děti potřebují ještě více než vlastní sebedůvěru, pocit úspěchu i více než naši rodičovskou podporu, je zkušenost, že mohou v každé chvíli důvěřovat svému nebeskému Otci, který jim bude radit a doprovázet je navždy.

Pustit děti do života je obtížné, ale je to náš úkol. Připravte je co nejlépe, a pak už nic nebude bránit tomu, aby díky vaší lásce mohli jít kamkoli.

Přemýšlejte, jaké povinnosti nebo výhody byste mohli přidělit svým dětem. Jasně jim řekněte, co od nich očekáváte a co získají, budou-li se řídit vašimi pokyny. Pokud jsou vaše děti starší, nebo s vámi už nebydlí, zkuste se s nimi dnes zkontaktovat a připomeňte jim, že je milujete, že jim důvěřujete a jste hrdí na to, jak se jim daří..

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Jaké úkoly jste jim přidělili?
- ? Jak je přijali?
- ? Co by vám pomohlo, abyste v tom pokračovali?

*Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa.
(Jan 17,18)*

Pár slov pro mladé

12. Jsou nebo nejsou?

O kom to mluvíme? O zvláštních bytostech, kterým říkáme příšery, upíři, vlkodlaci, turulové, trpaslíci, divoké žínky, víly, vodníci, čarodějové, čarodějnice, ... Co že to jsou za bytosti? Podle snění některých lidí, každá z nich má svou neopakovatelnou image.

Fantazie nezná hranic

Čarodějnice má v naší fantazii mateřské znaménko a supervelkou bradavici rovnou na nose. Ta je ale zato pořádně velká. Patří jí neumytá stařecká tvář. V koutě má opřený dopravní prostředek – koště, vedle ní je vařící kotel, kouzelné bylinky, zuřivá kočka, ostrážitá sova a odporný had... Stačí?

Pokud ne, tak...

Díky pohádkám, masmédiím a různým sci-fí filmům, které čerpají z bohaté lidské hlouposti a fantazie, víme, že v jejich doprovodu je i vrána. K jejich výbavě patří kouzelný náhrdelník, kouzelný prsten a nějaká super optika, kterou vidí všemi směry... A co vám budu říkat...

Je zde dusno

Prostor kolem nás se jaksí příliš přehustil **okultismem, věštěním, čarováním**,... Z vesmíru jdou ufoňi, ze země vyskakují podivuhodné bytosti, v noci vládnou potvory a z televizních kanálů se na nás vyrojil zástup strašidel, mutantů a dalších podivínů. Neumíme je ani pojmenovat. Všichni však intenzivně masírují naši fantazii.

Čarodějové

V Americe je čarodějů a čarodějnic na desetitisíce. Magií si zajišťují obživu. Ze své činnosti platí dokonce i daně. V Německu je možné domluvit si zvláštní „služby“ různého druhu (hrůzostrašné sny, obrana před nenávisť jiných, kletba...). Jejich ceny jsou velmi vysoké. Některé „služby“ stojí i kolem 2 000 euro.

Slovo má sílu?

Má! Slovem se dá povzbudit, předat radost do života, ale slovem se dá i zlořečit, proklínat. Na slovo se tedy dá „navázat“ láska, ale do slova se dá uložit i nenávisť. Ale slovo nejvíce působí tehdy, když mu uvěříš.

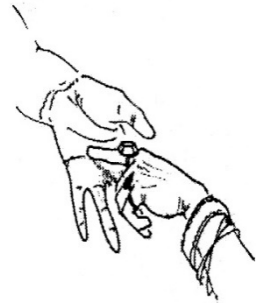
Přát někomu zlo, proklínat ho, je hřích. Svědčí o tom, že láska tehdy nebyla v srdci člověka a že se tam zahnízdilo něco velmi špatného. Špatné je zejména to, že mnozí při tom spolupracují se zlým duchem. **Co je uvnitř člověka, to vyvěrá na povrch...** Pokud někomu přejeme zlo, ublíží to zejména nám.

Věštění

V současnosti mají věštcí hodně práce. Mnozí lidé chtějí vědět, co jim přinese budoucnost, jak se mají rozhodnout, jak obchodovat, kde investovat, co je čeká v lásce,... A proto jdou za někým, kdo o sobě tvrdí, že vidí dopředu. Samozřejmě, že za služby se platí.

Mnozí se podle toho chovají.

V módě jsou různé věštecké nabídky. Mezi ty klasické patří vykládání karet, věštění z ruky, použití kyvadla a virgule,... Ale jsou známy i levnější metody - z kávy, kostek, olova... Lidská důvěřivost je překvapivě silná a naivní.

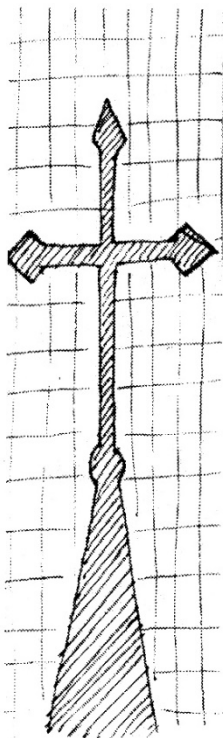
Vždyť mi to řekla...

Člověk si na věštecká slova velmi dlouho pamatuje. Nosí je v sobě a porovnává. **To**, co se mu stalo **s tím**, co se mu podle předpovědi **má stát**. A někdy vzniká dojem, že to vyšlo... To člověka povzbudí. Jde si opět pro radu a penězi se nešetří.

Pokud ho upozorníš, že je to směšné, nepochodíš. Subjektivní vidění situace je tak silné, že ho jistě nepřesvědčíš o opaku. Lidé chtějí být šťastní, a tak se opět dají vést jasnovidci. Opět sahají do peněženky, a známý scénář se opakuje.

Co o tom říká Pán?

Pán tyto praktiky zavrhl. Nazval je ohavnostmi a vážně nás před nimi varoval. **Bůh chce, aby-
chom žili realitu. Ta nám přináší nejvíc štěstí.**

Pán nám nedal moc vidět budoucí věci. Možná i proto, že kdybychom všechno o své budoucnosti věděli, tento život by se nám zdál nesnesitelný.

Pokud jsi tak velmi zvědavý, tak...

Když je někdo tak velmi zvědavý co ho čeká, proč se ptá bezmocných předmětů a lidí?

Vždyť je zde všemohoucí Bůh. Jeho ať se každý zeptá, jak to bude s ním... Pokud to On uzná za vhodné, zjeví mu to.

Amulety a talismany

Už v dávných dobách lidé nosili různé přívěsky, kameny, polodrahokamy, každý omyl přírody (bílá vrána, větev připomínající tvář ...). V největší oblibě byly zvířecí amulety (drápy ptáků a dravců, medvědí zuby, sloní kosti a kly...). Věřili, že je chrání před zlem. Připisovali jim magickou moc.

I dnes tomu mnozí věří. Proto nosí přívěsky, prsteny, náušnice (magický meč, spirálu, medúzu, magický čtverec,...). Mnozí jsou přesvědčeni, že jim přinášejí štěstí a ochranu.

Výroky, jakých jsou přes den tisíce

„Kominík, rychle se chyt' knoflíku!“

„Aha, čtyřlístek, musím podat sportku...“

„Písemka bez této kočky nedopadne dobře.“

„Kde je moje hokejka...? Jen s ní se mi daří...“

„Dej si podkovu na dům a uvidíš, že se vám nic špatného nestane...“

„Musím se vrátit, zapomněl jsem si prsten, který mi přináší štěstí...“

Stačí? Opravdu stačí. Až tak hluboce jsme klesli?

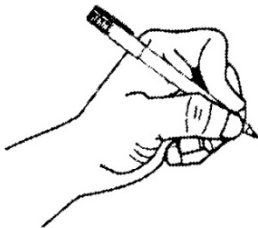
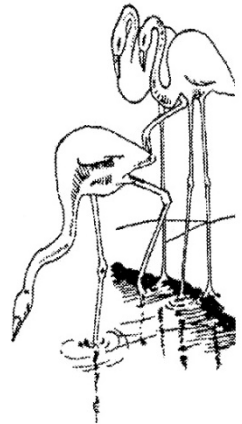
Odhalme tajemství jejich moci

Co je to za prapodivnou sílu, která je usazena v různých předmětech a hýbe námi?

Proč nám některé předměty přinášejí štěstí a jiné zase jen smůlu?

Proč se zase kroutíme kolem hmoty a věříme, že ta má takovou sílu, že ovlivňuje náš osud? Odkud ví, jak má působit?

Bud' ona umí přesně trefit, nebo jsme my naivní. Hm, hm,... Opět je na obzoru naše hloupost. Připisujeme věcem takovou moc, jakou nemají. Kdosi nás zase oklamal. Ale proč bychom se my na to dali nacytat? Hm, hm,...

Od víry k pověře?

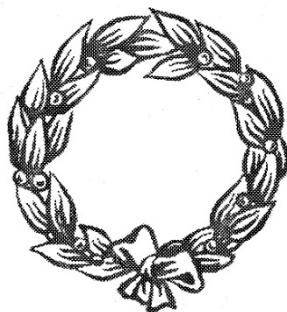
Z podobně nerozumné „mozkové dílny“ vycházejí i následující aktivity...

„Kdo opíše tuto modlitbu 20krát a pošle ji jiným, bude mít v životě štěstí a dosáhne toho, co si nejvíce žádá. Ale kdo ji neopíše, čeká ho neštěstí. Jeden Číňan ji nerozmnožil, a do týdne mu vyhořel dům a zemřela manželka...“ Na lístku následovala modlitba, kterou bylo třeba přepsat...

Pokud vidím v kostele pohozený takový lísteček, je mi z toho až nedobře... Kdyby to četl normální nevěřící člověk, tak ten si o nás křesťanech ale pomyslí... A „bojovní ateisté“ si na základě takových aktivit dělají z nás posměch od pólu k pólu.

Přátelé, vždyť my máme svědčit o Pánu!

Jakási „dobrá duše“ to má v té své hlavě řádně pomíchané. Kdosi se skryl za Pána. Odvážně předložil své naivní myšlenky, oblékl je do zbožné řeči a pohrozil Boží mocí, pokud se nesplní. **Víru smíchal s pověrou.** Jakoby Pán neměl co dělat, jen naplňovat jakési lidské výmysly.

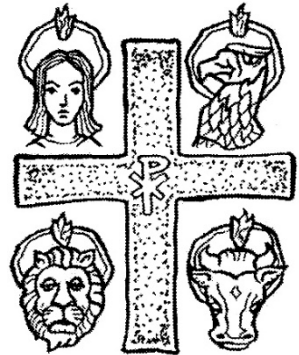
Líbí se mi postoj jednoho mladého křesťana, který na toto téma řekl: „Já se Pánu nepletu do Jeho věcí. On ví, co má dělat. Ale tohle by jistě neudělal!“

Uvěřme Bohu

Bůh zakazuje spolupracovat se zlým, zakazuje okultismus, věštění z rukou, z karet, zakazuje černou i bílou magii, vyvolávání duchů a jiné nekalé praktiky. Ještě jednou: „**Nehledejme své štěstí ve spolupráci se zlým. To nikdy nemůže skončit dobře.**“

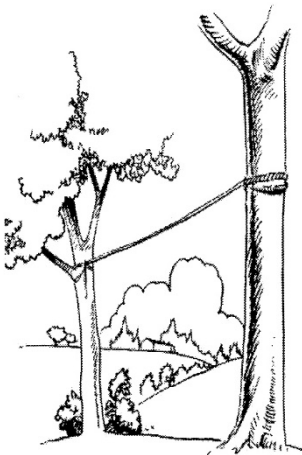
Inspirujme se Písmem

Bůh ví, co je pro nás dobré a co špatné. Proč nežádat o pomoc jeho, když je silnější? Ví, co nám prospívá. Vždyť chce naše věčné štěstí. Kdo je moudrý, ten jde s ním. **Je místo, ve kterém má vládnout jedině Pán Bůh. Je to tvoje srdce.** Pokud ho tam máš, z plnosti srdce budeš léčit tento svět láskou.

Jsou také bílé myši

Co ohrožuje naši víru? V mezinárodních srovnáních (např. OECD, WHO) se ČR dlouhodobě umísťuje na prvním až čtvrtém místě ve spotřebě alkoholu. Každý občan včetně kojenců (je však jasné, že ony nepijí alkohol, ale přepočítání je na všechny) vypije ročně 10 litrů etanolu. Bylo by zajímavé zjistit, co při tom rodáci vidí. Ufony? Nebo bílé myši?

Víra je z doslechu

Nejčastěji používané slovo je já.

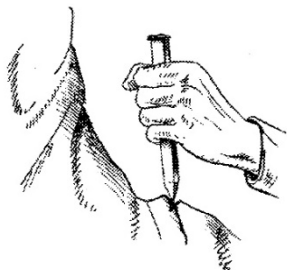
Bůh jistě miluje tato slova: věřím ti, miluji tě.

Nejkrásnější slova jsou: mám tě rád, prosím, děkuji.

Mezi nejsilnější slova na naší zemi patří: chci a věřím.

Každá pravda víry vytváří z člověka **umělecké dílo**. **Prodiskutujte** si s přáteli, jaký „mechanismus“ zde působí...

Jak často používáš kouzelná slovíčka? Jak často čteš Písmo svaté, aby tvoje víra rostla?

Potom si **prověřte znalosti** a napište, k čemu můžeme vztahovat čísla **1, 2, 3, 4, 5, 6, 7** v naší víře. Jako příklad uvádím:

- 1 - Jeden je Bůh.
- 2 -... Je řada na vás.

Svolejte zasedání rodinné rady. Potom napište na velký papír deset slov a s použitím těchto slov vymyslete detektivní příběh. Následuje přehlídka rodinné umělecké tvorby. O úsměv jistě nebude nouze. Držím vám v tom palce. Pak si řekněte, čeho jste se v životě nejvíc polekali. Je to opak víry.

Pozor na jazyk

Protože lidské slovo dokáže budovat, ale i bourat...

Svatý Filip Neri byl velmi vtipný... Jednou se rozhodl odnaučit – jistou ženu pomlouvání bližních. Poprosil ji, aby mu šla koupit na trh slepici. Potom jí řekl, aby ji po cestě oškubala...

Když se žena vrátila, světec ji pochválil a řekl: „Teď sem položte slepici, ale i peří ...“

„Ale to není možné, vítr roznesl peří po vesnici!“ bránila se žena. „Vidíte, stejně nelze napravit škody způsobené vašimi řečmi.“

Slovo vyletí a...

...zasáhne toho druhého. Proto si vážme člověka, který je právě před námi. Povzbuďme ho dobrým slovem. Možná tím píšeme historii světa.

Příběh k zamyšlení: Dvě nádoby

Jeden starý nosič vody měl dvě velké hliněné nádoby. Visely na obou koncích klacku, který nosil na krku. V jedné byla prasklina, naproti tomu ta druhá byla dokonalá a vždy nesla plnou míru vody. Na konci dlouhé cesty, která trvala od potoku až k domu, měla prasklá nádoba vodu už jen do poloviny.

Dva roky to takto šlo, nosič vody nosil do domu každý den jen jednu a půl nádoby vody. Samozřejmě dokonalá nádoba byla pyšná na svůj výkon, vždyť přinesla pokaždé všechnu vodu. Ale chudák prasklá nádoba se styděla za svoji nedokonalost a cítila se uboze, protože je schopná jen polovičního výkonu. Po dvou letech soužení oslovila nosiče u potoka: Stydím se, protože voda teče po celou cestu domů.

A nosič jí odpověděl: Všimla jsi si, že kytky rostou jen na tvoji straně chodníku a ne na straně druhé? To proto, že jsem vždy věděl o tvém nedostatku a na tuto stranu cesty jsem rozséval semena květin. To ty jsi je každý den zalévala, když jsme se vraceli domů. Dva roky sbírám tyto krásné květiny, abych si ozdobil svůj stůl. Kdybys nebyla taková, jaká jsi, tak by tato krása nemohla rozzářit můj domov.

Všichni máme své osobité chyby. Všichni jsme prasklé hliněné nádoby. Ale tyto praskliny a chyby, které jsou v každém z nás, tak dělají náš život velmi zajímavým a vzácným. Jen každého musíme přijmout takového, jaký je, a vidět v něm to dobré.

Moudra našich dětí

V pololetí děti v náboženství psaly „písemku“, takové malé společné opakování probraného učiva. Potěšte se i vy z jejich odpovědí:

Jak zní první přikázání?

- Nepokradeš. (p)

Jakou modlitbu naučil Pán Ježíš apoštoly?

- Andělíčku, můj strážníčku (k)

Jak zní přikázání, které nám prikazuje mít v úctě Boží jméno?

- Měj Boha z bližního svého. (e)

Ve kterém přikázání nás Bůh učí pečovat o své zdraví?

- Pomni, abys den sváteční světil. (m)

- Nepožádáš manželku bližního svého. (j)

Které přikázání chrání moje věci?

- Nesesmilniš. (e)

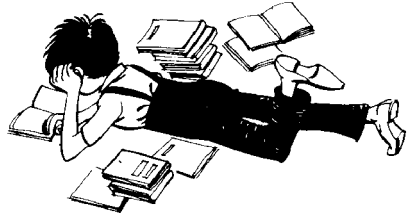
Které přikázání mi slibuje odměnu za jeho zachování už zde na zemi?

- Nezabiješ. (j)

Tak co, našli jste v odpovědích své ratolesti?

Knižní okénko

William Paul Young

Chatrč

Celosvětový bestseller o tom, jak lze tváří v tvář zlu, bolesti a beznaději nalézt Boha, milost, usmíření... a sebe sama.

Vydalo nakladatelství Euromedia

cena 329,- Kč

Anselm Grün

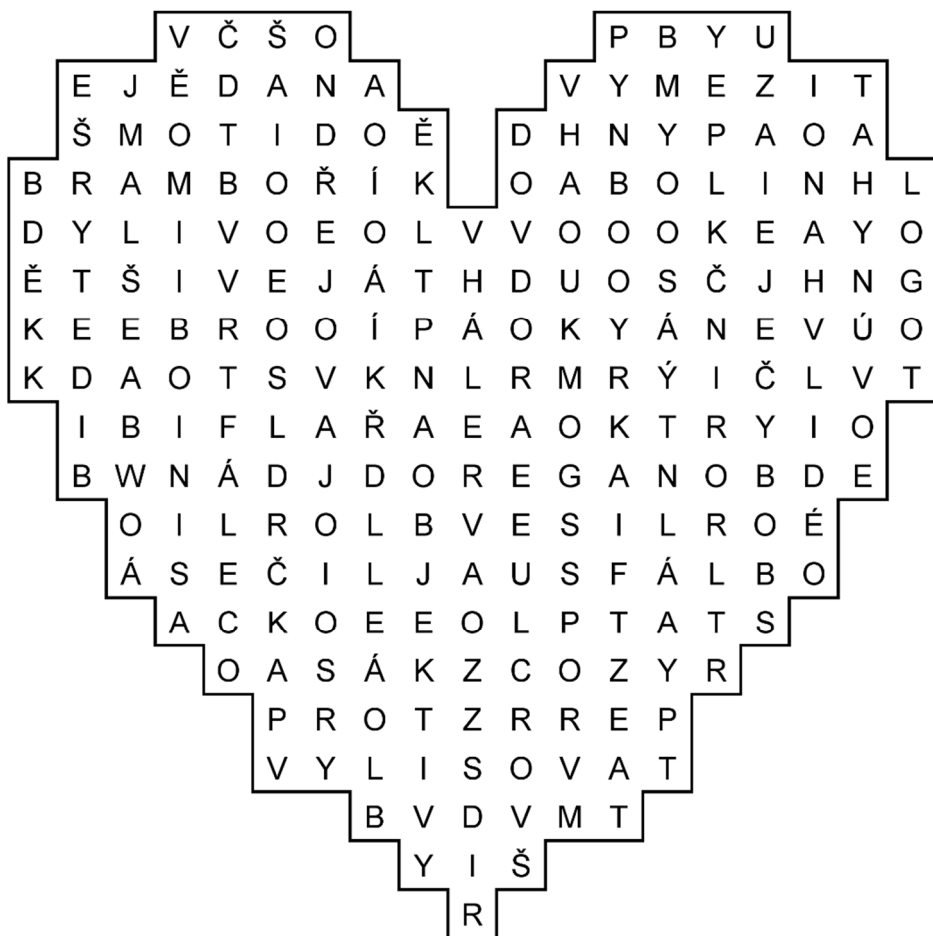
Lék na únavu ze života

Trpíme únavou ze světa, ale ta nás odkazuje na oblast mimo tento svět, na vnitřní oblast duše, tam, kde jsme zcela sami sebou, nezmítáni časnými záležitostmi, které nás tolik unavují. Únava nás dále vybízí, abychom z tohoto světa vystoupili a objevili cestu k našemu pravému já, která už není diktáta tohoto světa podřízená. Tak bych chtěl v této knize postupně probrat různé druhy únavy, věnovat se tomuto jevu z nejrůznějších stran, ptát se po jeho příčinách a popsat způsoby, jak bychom mohli s únavou zacházet.

Vydalo Karmelitánské nakladatelství

cena 99,- Kč

Tento měsíc si připomínáme sv. Perpetuu a Felicitu. Tyto mučednice byly nejprve zmrskány, pak na ně byla ...*tajenka*..., a pak byly usmrceny mečem.

aresty; asák; bidety; biflař; brambořík; čelo; dole; fiakry; hajný; hlídač; hniloba; jeviště; kilo; kiwi; kojot; konš; kousati; lidé; logo; look; Malše; naděje; nádoby; niob; Nisa; objektivy; oblá; obojí; obyčejce; ocel; odvod; ohozy; ohyb; Olbram; Ondřejov; orátoři; oregano; orli; Oscar; piano; plagiát; prso; ryby; sadba; soud; spor; švorc; tahy; tvrz; úhel; vibrátor; voda; vylišovat; vymezit; zrody

DOBRODRUŽSTVÍ
S JEŽÍŠEM

**Viš, že
Pán Ježíš byl celých
40 dní na poušti?**

Na poušti je ve dne
velmi sucho a teplo, v noci
je zase velmi chladno.

S JEŽÍŠEM

**Pokud přepíšeš písmena
do odpovídajících prázdných hvězd,
dozvíš se, jak nazýváme období
v liturgickém roce, které symbolizuje
Ježíšovo odebrání se na poušť.**

Číslo 40 má
v Bibli svůj význam.
Často je to číslo zkoušky
a pokání. Např. potopa trvala
40 dní, Mojžíš byl na hoře Sínaj
40 dní, Izraelité putovali po poušti
40 let, Jonáš varoval obyvatele
města Ninive, že mají na své
obrácení 40 dní, Pán Ježíš byl po
vzkříšení s učedníky ještě 40 dní.

**Co podle tebe dělal Pán
Ježíš těch 40 dní na poušti?**

**Co si vybereš
z nabízených námětů?**

**Během půstu zkus být i ty na poušti s Ježíšem.
Jak to lze dělat doma?**

Odložme na nějaký čas
věci, které nám brání přežít čas s Bohem, rodiči,
sourozenci či prarodiči: televize, počítač
nebo tablet, rádio, telefon, sluchátka... Můžeme je
odložit do krabice. Telefony si můžeme odkládat
na domluvené místo.

Získaný čas prožijme hodnotně. Přečteme si dobrou
knihu, zahrajme si společenskou hru, napište dopis
někomu blízkému, na mapě najdeme místa,
kam se vypravíme na výlet...

Věnujme více času vztahu s Bohem
– v modlitbě, čtením Písma svatého a častější
účasti na mši svaté.

Jezme střídmejší a obyčejnější jídla,
pijme více čisté vody. Omezme sladkosti.

Z hraček, které máme, darujme druhým.

NA POUŠTI

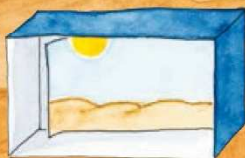

Své sebezápory můžeš obětovat na určitý úmysl. Zapiš si ho na nástěnku s úmysly. Navzájem se povzbuzujte, abyste ve svém předsevzetí vytrvali. A pokud se ti někdy něco nepodaří, nevzdávej se a zkus to znovu.

Moje poušť

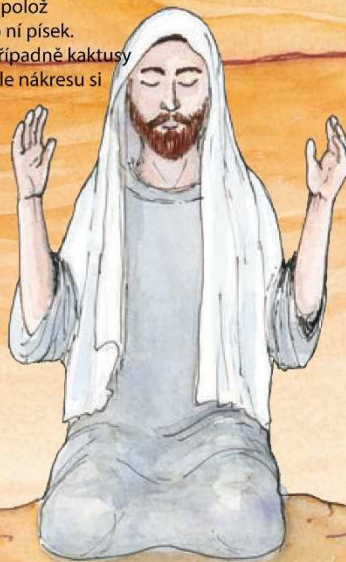
Půst ti připomene i **poušť**, kterou si můžeš vyrobit a umístit do modlitebního koutku nebo na jiné viditelné místo.

Jak si vyrobit poušť?

Poslouží k tomu krabice od bot. Na dno krabice nalep obrázek znázorňující poušť – nakresli ho nebo jej vytvoř pomocí vhodných barevných papírů. Krabici postav otvorem stranou a víko polož na podložku a nasyp do ní písek.

Poušť dotvoř kameny, případně kaktusy a pouštními zvířaty. Podle nákreсу si na výkres nakresli postavu Pána Ježíše, vystříhni a vlož do pouště.

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Setkání nad hledáním mše svaté v Bibli pokračují i v tomto měsíci, a to ve středu 1. a 15. března po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Změna vyhrazena

Věděli jste?

Že když vložíte suchý sáček čaje do zapáchajícího batohu či bot, že absorbuje nepříjemný zápach?

(podle KN)

Něco na závěr...

„Babičko, ty bez cizí pomoci nedokážeš jíst?“

„To víš, že dokážu, proč si to myslíš, Davídku?“

„No on včera tatínek říkal, že přijede zas ta stará čarodějnice a budeme ji muset týden krmit.“

Silně podroušený soused zazvoní na pana Dvořáka a úpěnlivě se ptá: „Prosím vás, rum došel jenom v našem bytě, nebo v celým domě?“

„Pane doktore, večer nemůžu usnout. Musím pořád myslet na tisíc věcí.“

„Tak tedy vypijte před spaním sklenku kyselého mléka.“

„Pak budu klidně spát?“

„To sice ne, ale budete myslet jen na jednu věc.“

Přijdou před rabína Kohn s Roubíčkem a ptají se ho: „Rebe, můžeš nás rozsoudit, nějak se nemůžeme shodnout: je černá barvou?“

„To není jednoduchá otázka. Vraťte se za týden, dám vám odpověď,“ říká rabín.

Týden studuje Tóru, modlí se a žádá Hospodina o pomoc. Za týden se sejde s oběma soukmenovci a povídá: „Bylo to těžké, ale mám odpověď: pokud vezmeme na pomoc substraktivní analýzu světla, pak černá je skutečně barvou.“

Kohn a Roubíček si vymění pohledy, načež Roubíček řekne: „A rebe, můžeš nám říct, jestli bílá barva je taky barvou?“

Rabí si opět vyžádá týden pilného studia Tóry, očisty a modliteb a poté odpoví: „Vzato z pohledu aditivní analýzy světla, sečteme-li všechny barvy spektra, dá to bílou. Proto lze říct, že i bílá barva je barvou.“

V tu chvíli se Roubíček obrátí ke Kohnovi a vítězoslavně prohlásí: „Tak viděj, Kohn, že jsem jim prodal barevnou televizi!“

Šestiletý klučina se ptá: „Tatínku, tatínku, býk je manžel od krávy?“

„Ne, synku, manžel je vůl. Býk je milenec.“

Ptá se postarší manželka svého muže: „Nezdá se ti, že ta okurková maska mi pomohla k lepšímu vzhledu?“

„Rozhodně! Proto nechápu, proč sis ji zase sundala.“